

Obsah = 60. listie.

Životné pomery ľudu
po roku 1945 píše

svědek R. Šuk, vlastník.

MÍSTNÍ AKČNÍ VÝBOR NÁRODNÍ FRONTY V ODRÁCH

Vás zve na

OSLAVY 1. "MÁJ" JE

POŘAD OSLAV:

V sobotu 30. dubna 1949 v 19 hod. AKADEMIE
v Dělnickém domě.

1. 5. Budíček v 6 hod. ráno.

V 8 hod. sraz u nádraží.

V 9 hod. průvod.

Od 10 - 12 hod. na náměstí proslovy.

Odpol. od 14 - 17 hod. lidová veselice s tancem

v zahradě Dělnického domu.

Od 19 - 24 hod. tanecní zábava v sále Děl. domu.

Celý národ projeví o mezinárodním svátku pracujících svou radost nad úspěšným zahájením pětiletky, své odhodlání do další práce a svou oddanost myšlence míru.

Celý národ půjde pod hesly:

"SPREZIDENTEM GOTTWALDEM VPŘED K SOCIALISMU"
"BUDUJ VLAST - POSLÍŠ MÍR".

Rok 1945 byl pro nás velmi napínavý. Němců na východě, před vojskem ruským ustupovali bez panyky. Německý liski pořád žvanil, že vítězství německého vojska ještě jisté. Ministr Göbel obhájoval německý národ, dokud dýchal.

Fronka se blížila. V městci zdejší byly již boje se města Opavy. Naši okoliční Němců na dedinách, započali býtí smutní.

Od Bilovce, až po Jakubčovice, skhovali se civilisté z věží na severní Kozávce, nikoliv dobrovolně, nybrž v nařízení armádního velitelství.

Smelečné transporty káby po silnici na Luhci, s provozy ke Šternberku. Chudobnější lidé měli zapřažený horeči dobytek, který většinou již na nohy pokukoval.

Na některém voze, bylo viděti seděti starci lidí, kteří již nemohli. Byli hravně smutní.

Knouzí proklínal Hitlera, že měsí nocovatí se ním moží, a dobytkem na silnici pod širým nebem.

Bylo zajímavé, že z obcí českých, se lidé vystěhovali a měsí.

Tak slocha se Němců před ruským vojskem skhovali, a skočili, až je Rusové ohromili.

Dne 6. v. 1945 praskal i již ruske granáty na Šprálovskou.

Dne 7. v. " byli již v Liboměři, a Němců opouštěli pomalec své posice.

Naši lidé si nadeleali v lesích řekých dír a krytu, až bude zde, že se tam skryjí. Nebyl to ale nic platné.

Vojko jak německé, tak i ruské, prošlo každým lesem. Když ne svary bojovní, tak desantní.

Nejlepší bylo, že stali v domácím sklepe, a z domů neodcházeli.

Kdo svou veselost spustil, až se vrátil, byl vyrobán. Nejenom pospíchal rychle směr Olomouc.

Vysídlování Němců se započalo vracet do svých domovů.

Býly měli množí vgrabolány, veselosti množí spáleny.

Pohád se vrátili, započali čer jejich majetky obsazovati. Němců nebyli jen svým pány, nýbrž poddaní tem, se kterými prhodali, a měle je za poddaný, méně ceny národ.

Tak se na jednom situace změnila.

Přes to všechno byli Němců klidni, povídají nervou. Neprojevovali žádných žalostních náručí, ani zoufalství.

Záležitost v naději, že situace se změní. Koho našeho lidu se zachovalo německým lidem velmi dělal. Kreseli pracovati, a množí byli i byli.

Kreseli s klidem se nechali prověření, a devatci se na vše osoby, jak na jejich majetek hospodaří.

Ka německé majetky nastávalo se mnoho darebáčků, kteří hospodaření nerozuměli. To se dalo, moudli, pojedouvali, a hýrali. Tz všechno vyrobovali, odesíli, a zabraňali majetek jinde.

Tzde bylo vidět, jaké procento obsahuje nás národ správnický, kariérků lidem.

Bylo vidět, kteří uhozali na sobě svým ceny, co v každém vezl. Kmoží i v naší obci sháněli se vše, a zprovočeli, promlouvali jiné, pokrokové osoby, že nechovat do kostela.

Takoví byli většinou působení německého

2.

majetku nejhorší, nejzafinovanější, a sklon k výdaje největší,
bez jakéhokoli shledání.

Ta byla říkala, že se ukázař na lidech charakter, lidek vzdělanosti.

Pán jsem byl tehdy svědek, že Němci v naší sousední obci
Lindavě, vyhlásili v roce 1945 hvozdných komisí o soužení.
Skoro každý den zpovídaly lidem něště vojáci. České etikety
před nimi do lesů, nebo do českých obcí.

Rabování nebralo konec. Odešlo je stavění Keresové, půslo
rabovat, a srušovat lidé naší. Ne jenom ve dne, ale i v noci.

Inteligence takovou savost na jedo
nedávala, ale většina lidí prostého zachovala se barbarsky.
Klášter nechal kněž v kostele lidem házet, a lid zbožně házení
poslouchal, že ani při tom nehledej. Kde ale čerpí takové
druhé jednotce s blížním člověkem?

Uváděly hledaly na všechny dorki klidné. O zlodějství, o krádežích
se mnoho napsalo. Nic nebylo ukradeno, jenom zajištěno.

Ti právě již dobré věděli co bude, že žádají
kdo co ukrade, z obecného lidu nikdo s tím za hranice
neuteče.

Včelo se již dříve, že nejdříve padou císaři, a králi;
potom hrabata a baroni; potom kapitalisté; a potom
započne větší fackati na zemědělce, a řemeslníky.

Všechno padou němečtí, jako hřívce pod košem, aniž by kdo
znal svobnější, které dávají k tomu rozpozny?

Čáším osvobození, a změnou vlády,
něcháme národ na misiích a
v kriminálech nastává život.

Když jsem se shýbal v květnu, r. 1945, německé
nadvlády byl nás lid velmi rád, že jsem nemusel být
svědky prohrbec českého národa, a zhluboka jsem si vyslechl

Vikali jste ruské vojáky. Nevadeli
jimi, čím bychom jme se jim zavdečili.

Dne 8. V. 1945. jsem se nad jednáním,
a výchovou většího ruských vojáků pozastavil, zustali
jme jako zanechání, a já rám jsem poznal, že to není
jíž ruské vojsko, z doby císaře Mikoláše II. z doby, kdy rok
mího pobytu v Rusku.

V naší obci Lebořice, doprostřed se sprostého
neslychaného znásilnění ženských, jak mladých, tak
i starých.

Ctnohé dcerky volaly mé otce na pomoc, při znásilnění.
Když nov pomoc otce řek, vyhořval vojak obyčejně
zastřelením samopalem.

Znásilnění byly ženské i před dělnicemi,
bez jakého kohokoliv sledu.

Dopravědci se nestychemiho hrázení hodinek.

U koho viděli hodinky, kouzlem je ukražili. Pře zelkání hánali se mečských, kolik jich čarov. Kdo hodinky vyháhl a čas jim z ochoty řekl, tomu hodinky sebrali.

Když lidé, takové jednání pozorovali, započali se mečských vojáků báti, a před nimi se skrývat.

Tím bylo s mečskými vojáky po přátelskví.

Byli jimi velmi rádi, když krásí vojáci Spálovsko opeštili.

Bývaly hezčné hancové žábavy, obzvlášť na Polabsku.

Němci neměli kdy rábowání jít. Byli doma, a dlemele nad svým osudem.

Předseda Beneš prozradoval lid k praci, a řekl, že lid musí pracovat k každý své tři. Ostatně se nemohli jin a praci.

V Nürnbergu byl nad nacistickými výročky rouet.

Kdo z Anglie jich několik povíd.

Göring se ohávil, Hitler zmizel, aniž by se ohlásil.

Himler se ohávil, Ley se oběsil, Henlein a Korvec se zastřelili. Franka obříli i Praze.

Jako květí polní tráva, pomínila všechna sláva.

Přebíhy: #

Psálo: Věžníkovi bylo mnoho lidí skryto
ve sklepě pod sálem hostince č. 61.

Byl tam mezi nimi i starý varhaník Antonín Lina.

Ten vyprávoral: Když přišli Rurovi, když jsem
ze dvora po schodech. Ruci báhlí dívčice (Nemky) .

Ta plakala, řla z ní krev, a byla posrana.

Na schodech jsem jich právě potkal. Lhufla mne
křečovitě za ruku, aby ji vysvobodil. Když jsem co dělat
aby se jí vydal. Ja jsem jí pomoc nemohl. Ruci hec
báhlí sebou, co pak jsem mohl dělat?

Co bylo dleb nevím. Jai jsem byl rád, že jsem se dostal pryč.

Luboměř. Na č. 4. znášlněna byla matka, za přítomnosti
svobodného syna.

Na č. 4. vlekli svobodnou dcery. Při volání
o pomoc, přišel otec, Karel Biskep.

Na č. 106. Žej dopuštění. Znášlněna byla
žena Rud. Honyš, žena, a dcerka pekař Provancek.

S dcerkou šel Provancek ráno k lékářovi.

Ráno jsem ji viděl. Byla bledá jako stěna.

Na č. 83. znášlněny byly obě svob. dcery.

Většina ženských se k této nestychané hanbosti
ani nepřiznala.

Takto každý sedlák v naší obci řekl si do německé obce pro Němkyňi za dívku. Nejenom sedlaci, ale i chalupníci se zlakotili na dívky.

Tolik čeleďině v Lebořicích ještě nebylo jako v r. 1945-46.

Zajímavé bylo, že Němkyňi za dívku díky nižšej tak daleko, dokud nemusel z ní nic platit. Tj. žádal slat z těchto chudobíků poplatek, započali moji dívky propuštění.

Tac bylo vidno, kde majitelé usedlostí mají vrozenou povahu, pro vykouřování dívky. Chudák chudáka.

Kde v naší obci mají drži povahu, nemají hanby, a chovají v sobě skrytý sklon ke knovízům, to dal nejdílnějším v letech 1945, 1946, při všeobecném rabování německého majetku.

Tolik darebíků, a zlodějů bylo pod střechami v naší obci, když jsem si nemyslel, ačkoliv jsem všechny ani nesledoval.

Nejvíce toho využíli ti, kdo měl kone.

Započalo byli shánění kolaborantů, zrádce národa, a řečníků prochopie, kteří pacholéčili ve svéj prospěch Hitlerovi.

Takových hrdělivojmých prochopie bylo i v naší obci.

Včetně započala klobati, a mlati, protahovati, jínsel dřevý rečík, všechno v tomto ohledu učinilo.

Smozí oblékli kabát komunistický, a mi nic, žabě nic, veslejí dál.

To není jiný národ Mistra Jana Husa.

Býte, zrádce národa, nejvíce!

o našem okolí, co bylo válkou poškozeno, nic se neopravilo. V Jakubčovicích z. selské greeny, přesli mostek, Plevanův, a za ním Neisse. Namísto aby se daly na ně štěchy, požádali je o zakladej. Byli si tam s komplikacemi nakopati cihel i hospodáře z naší obce. No ja, to nic nestalo.

Církev jakubčovské tvárný skalník bez štěch v několika roků. Lesy okolo, na dosah ruky. No ja, p. ředitel shrábní pěnize, a užal odkyt.

Namísto malicherné opravy, odvedilo se všechno na žádost.

Němci, když oproštěli měsíce z vlastnosti, většinou steviele všechna okna, dveře i vrata.

Po jejich vachodec, větu s tím tak všechno mlátil, až se všechno rozbito.

Nebyls koho, kdo by něco zachránil pro národ.

Pronájmy byly klepali na stěny, khati prohlasy, pece, skupy, zdejší tam nejistalo pro majitelů něco ukrytěho.

Proti Němcům se odvolávali na to, že jejich rodiče byli národností české. Kádci by zde zůstali. Nic nezmohlo. A hledáme. Proti naší Hitlerovi pacholci ani své české jméno nezdýchele. Nechali si to přepsat. Skrčili se, až protichůd sedí.

Lindauerským slibil jeden advokát v Hranicích, že jím vlastní pobyt v Lindau vyměje.

Tři od nich peknoučkou částku poněk vytáhl, když museli své domov opustit. Naštěstí napsal z Reichu Adolf Berger, že to, co lesu jím vyzvali, ještě hřeck do Nebe volající.

Plánuvávaly vybíječky pořád lid, aby mohly zavratit německé majetky.
Jednou rekovalo k zaplacení.
Ministrem zemědělství byl Fláryš.

Do našich okolí přišel se lidem z Valašska.

V Oderských lesích se Němci se zbraněmi ještě skrývali,
a Valaši se nebojácně houfně, do jejich brodloho mali.

Byl to hezky pocit, pro mnohých hospodářů, když viděl, že se
mee žene po náspeří do stavění darcba, kterého jakýsi
v životě neviděl. Vkráčí do jizby se stavce umazanou a kloboukem
pod paží, nedá ani pozdravení, vysalí se za stěl,
a zapověne vlastavěním majitele poslouchá.

Pohejde Němci se zatahými zuby, zdarma pracovali, hospodářili
množí nové hospodářství. Jenží dovolili i poslouchá.

Jakmile Němci odšli, nastával se mnohemee
do stavění, dech bědy, a kleby.

V roce 1946, započal se nového obnovování i textil.

Zdálo se, že bude opět buzy všechno hojnou, jako po roce 1918.

Včetně se vyuvinula jinak.

Není všechny kruhy započalo jen když nedovolené.

President Ed. Beneš měl asi trochu jiný plán než ti,
kteří přijeli s vojenskou mocí od východu, do Prahy.

Co se všechno v Praze ochrávalo, o tom
by nám mohl povídali ruský vyslanec Torev.

Vyslovění
prezidenta Beneše
v jednom minuti
to ještě rájdač!
(lala)

Nás nás hál novával na nové přátelství s Kasary, a Poláky.
To jsou oni, kteří nás v roce 1938 započali
po sousedské řešebali.

Znalili jme ocas, Podkarpatskou Rus.
Líška praví, dobie bez něho.

Pechlivé započali bráti z republiky do kyt. Jejich
majetky zabíral stát.

Bauerovi (Dr. Chlemečký) ze Spálova, započali přechali
v Anglii, a v Austrálii.

Následkem zmocněním se archivem p. hraběte Kinského
v Lešném, dozvěděli jme se z oblastního archivu ve Frydku
v minuloskoh Špálovskou.

President Edvard Beneš se zhodil nad výsledkem
věle národa.
Jeho převrženci započali bráti pohej do Anglie.

Ministr Jan Kasaryk ukončil svou životní preh
při skokou na dložku.

Kasaryk i Beneš, co byly presidenti násého
státu byli, nechudobili
si za celou dobu nezpoměli, proto nic pro ni
neudělali.

My drobní zemědělci, budeme za nedlouhou dobu seděti
ve žně na moci jenavení od sečení. Budeme plakati
nad svou hrabicí, jako len Jeremiáš nad městem Jerichem.
To jsou slova má.

Po únoru 1948. převzala vládní řízení státec
moc Komunisticki.

Z této moci půstal p. prezident republiky

I. Klement Gottwald

II. min. předseda Antonín Zápotocký

III. gener. tajomník st. Rudolf Rejníký

Postavení jsme byli na česku k socialismu.

Kdo se připojil, jede dál.

Kdo se nepřipojil, cítí se opovíjen na svou mořské,
a volá o pomoc.

Po přivodec k socialismu půmíhalo se kolik nepočíticej, že volají veřejně: Jen vpřed!

Na druhé straně, hrají lidé klacky pod nohy, aby chvíli z nemoznosti, a vyslovávají mezi lidem pamáku.

Vlastavají čistky. Někdy do důsledku.

Jest nedostatek kvalifikovaných, počitivých, důvěryhozných osob, ve všech oborech.

Na Šmidovské, důvěru v Komunismus byly klesají, a proto mnoho členů Komunistické strany, jež spolek vystoupilo.

Nevaruj.

Méně členů, méně hádky, dřívěj dohoda.

Menzáže na počtu, ale na jakosti.

Kdo do některé strany vstoupí, a hned vystoupí, to jest skon bez listí, a bez koření.

Dělnici, nádenici, čeledinové, dříve co lidé podřadní,
vyskupují na světovou tribunu na úrovně s lidstvem
ostatním.

Do středověké ačdenejší my, dáná elektrická žárovka,
vznášení kapitalistického bojemství k ohlepování
obecnéhoho lidu OSVĚTLENÍ.

Někdo dostal strach z lidu. Pří se býti
nad mireloškí zahamben.

Lid se hme vsemee, dnes jenom směje.

Poslední kapitalistická říše, starobylý, klený
nervos povoleje.

Štěká proti, jako pes na první cestu.

Ko se ale před cestou co vytáčet
aby nebyl přejet.

Pracuje bez člověků, vede, vnoce,
a při práci v tváři, ukazuje, že dodá více než J. Z. D.

Při tom všem se potichue na hlavě drbe.

Poddali se ale nechce. Dobré zemědělci lypí
s ním, a udiveně na nich klečí, a překyvejí.

Velké soužení a hledání starostí pro zemědělce ještě, nejené dodávky obilí, masa, sena, slámy.

Tím ještě dnes, jak byli naši lidé po ukončení první světové války rádi, když znášeny byly dodávky které sužovaly zemědělce od roku 1914, do roku 1920.

Toto soužení bylo obnoveno za vlády Adolfa Hitlera. Právě lidé bylo, dokud se ještě jednou svobody z podružných německých okupantů, a zavádění se nejených dodávek.

Němci nás v roce 1945. z drápi pustili, ale nejené dodávky, zůstaly zemědělcům na bedrech nadále, ačkoliv války ani ně.

Tím, že nejené dodávky zůstaly v rukou na zemědělcích, zůstali být smutní, a neprojevovali žádoucí známky radosti z nového osvobození naší milé vlasti.

K tomu všemu vyklobala se ještě druhá nevyhýbatelná věc, zakladání zemědělských družstev na vesnicích.

Ač toto novotv. se naši sedláci připravili, a mohli s tom mnoho slyšet.

Při občanské schize v sále u Králie č. 22, na níž pronajmelo bylo J. Z. D. od cizích řečníků propagováno, zůstalo všechno bez výsledku. Na konci schize, řekl jeden nejstarší z nich: Založte si jde ve vaší obci J. Z. D., ale to vám pravím, jen tenkrát, jestli jste na výsíem pochliví lidé.

Jestli by se mezi Vámi nášli nepřichivci hospodáři byste správně.

Započal mezi žemědělci neklid. Tak, sčítáním dál větší, aby se j. Z. D. založilo.

Vyhlašeno bylo, že j. Z. D. budece stálem prosporována, sektor soukromý bude posílen.

Zanedlouho dostali jme tv všechno v naší obci cítili.

Překli jme něco chlébů si koupili, jednoduše níčko, přednost mojí j. Z. D.

Do Klokočínska, Heřmanek, a jinde, kde j. Z. D. již bylo, dovezlo auto až do četiny textil, obuv, gumičky; a my jme v tomto nejproblémnejší dobou, nedostali nic.

Nedostale jme ani gumové boty koupiti.

Škrnírem pro dobytek, bylo to samé.

Přes tv všechno se ukázalo, že soukromý sektor obkládal, splnil zadávky, a dobytek nemusel státi ve chlévech o hladce, a zimě jako v j. Z. D. v obcích na Slezsku.

To j. Z. D. započalo se stáhovati nesvornost a bída. To proto, převaděči množí převandrovateli na německé majetky byli hospodáři špatní. Když zato, že oni budou práci, a Němci je budou pracovat.

Po odstoupení Němců, se v mnoha nových městech ukázalo, že nejživí sami sebe. Započali upadat, zadávky neplnili, daně neplatili, co se dalo poprodali.

Proto první zakládali j. Z. D. aby se tam zachovály, spolehajíc se na stáb, že jim pomůže, a že sektor soukromý bude na ně pracovat.

První roky skutečně to nebylo.

První roky pod komunistickou vládou, měli jme se zahrázeně žít. Dodávky zemědělských produktů, měly aby byly zrušeny, započaly stoupavat.

Co bylo k jídlu, všechno bylo na lístky. Samozávitele lístky nedostávali.

Staré lidé chalejnici, kteří mimo práce domácí, do práce jinde jít nemohli, měli přes mnoho let.

Nedostávali koupení mnoho rukou ani kouska hovězího masa. Dostávali ale maso museli.

Když přišel člověk do města, jestli si nevezal kousek chleba do kapsy z domu, tak musel být hladom. Ane rohlik nedostál člověk bez lístku koupení.

V řediteli, a voj. děstojnici měli zrcadla na lístky dost. Tak bylo pamatováno na staré československé lidstvo.

Opakují znovu: Taková hrozná bída, aniž by byla v naší zemi válka trvala 10. let, až do června 1953, kdy odcházely byly lidé jení.

V hospodách byl někdy vůlk k dostání, ale to šlo na hrabáček. Nejprve se najedl z přídeče hospodský se svým personálem.

Všechno se z obce na úřední návštěvu vydalo do určeného města, jestli to bylo nemocné, a nebo zdechlé.

Všechno se v jídelnách, od nížké řady lidem mělo.

Na obecní mítinkování k zakopání nepřeslo nic.

Slovákov bylo hanba, v tomto vychvalovaném státě žít.

Plakátka zemědělců skupňovala.

Pováromým zemědělci započali pochopové odebírání žádoucího. Tak odebrán byl samovaz sedláčkovi J. s. Gronešovi 36., a František Lešovi č. 15, proti jejich veřici, poč. j. z. d. června kde.

Když potřebovali vepře na pravítku, přijelo auto do dědiny, a dle libosti mohli veřici hospodáři, vepře z chlívka vzali, aniž by měl váhem napravítku.

Tak se stalo Františkovi Lešovi č. 6.

Plakata necháli na svodě od svěkromíku vzhled. Kreseli je voziti zpět. Dostavili je hospodáři nemohli. Nebylo krmiva ani míska ve chlévech.

Obec měla stejně stobylka nadstav.

Knouž zemědělci bědovali, a byli nuceni dálku neodbytí plakata do prasečích chlívku, a pod kielnami do dřevěných broudu, včemž byly každou mladou zvířata shořivou zimou.

Zabíb tele minikov nemohl.

Kdo tak učinil, byl kresť prorestán.

Jednu dobu brali na svodě telata, níže 50 kg. váhy, a telata s vadou, nehnoucí se k chovci.

Lidé si chběli od telat pomocí, nedávali jím cícekaři, divávali je prýč 1. týden staré, a vytrhávali jím pepsky aby hraváela, a byly oteklá.

Pán jsem byl bezcitnou krejzou viděl v Údolích (uzámku) při svodě dobytka.

Hlaďaná telata běčela hladky k nebi s panskou na hebestiálku, kterou byla od Důlečkůvky osvobozena. Krev jím z pepské kapala, a jina s nimi trásla.

syn Alfonse Hajchla ze Správova, nemohl chudáka tele vobytit. Vrátil ho, a hodil ho do transportního auta mezi dřevě telata, zdatna.

Písek: Do Správova ho zpráv z Údolí neprovázet.

Z panského dvora pracholek říčí, dovezl též 2 telata.

Správec Josef Teodor byl s ním aby je vobyl.

Krev jím z pepské kapala, a skřítku hravá visela jím z břich dolů.

Krejza byla se na ře diváli. Lidé jsem viděl, a poznal

Vedle u dřevěné boudy stékal velký černý uvažující pes.

Okolo boudy měl černého bláka na 10 cm výšce.

Chodil z boudy ven, mohy opakovaně vzhahoval aby se nezamozil. U boudy nastlal nic neměl.

U boudy ležela nejdřív plechová mísá, a na boudě mokrý hadr. Zvěrolékař, čelník, a páni, chodili vedle, a nikomu ani nenařídil udělati se psem pročeck.

Plný textilem, byla též bída. Až do roku 1953, správce
do vydání peněz, nebylo možné nic kupovat.
Tni nové salenky nebylo možno nic kupovat. Salenky vydávali,
a někdy slouho opět propadly.

Lidé jezdili pro kořile do všech okolních měst,
a nemohli je sehnati.

Pán jménem jel pro kořile až do Žiliny, a nic jsem nekoupil.

Zdejší jsem v obchodě kořile, že může být i
platana. Obchodníci, když viděli se blížití kouřící lid,
zavřeli dveře.

Zboží jaké měli, prodávali pod rukou za druhé peníze.
Takový byl průvodce, který trval u nás mnoho roků.

Trvalo to dosti dlouho, až se všechno
nazhrálo.

Dne 30. V. 1953. provedena byla měna peněz.

Zanesli jsem peníze do banky v Brně na nóměstí, a tam nám dali za 1000 Kčs, 20 Kčs. a mohli jsem jít domů.

Této nebyla vůle národa, poznal každý ale toho, že při méně byli vojáci se samopalami, a četníci s pistolemi.

Kdo měl jenom peníze, byl ožebračen.

Kdo neměl nic, nic neztratil.

Kdo měl majetek, a peníze, ztratil na penězích a majetek mu zůstal netknutý.

Kdo neměl peněz, a měl majetek, neztratil nic.

Tak tomu bylo, při každé méně peněz, od roku 1914.

Náruk, a pláče mezi lidem chudobním, bylo dost.

Ten, kdo to nářídil, s tím to nepohnulo. Proto se žádne odškodnění chudáčkům nedělo, ani vývahu nic nedošlo.

Tento chmat, chudáci lidé, na komunistický režim v naší vlasti, nikdy nezapomenou.

Kdo proti tomuto dnu breblotal, byl potrestán.

Věřu, že by bylo lepe člověku v tomto orzadění ve 3. minutách pod kašovou rukou, na sibenici skonati, než se nechati od myší, až na košli, za života ohlodávat.

Nečekového se za císaře p. Františka Josefa I. národe nestalo, ažkoliv vládl lečium 68. roků.

Sevláci jsou doposud v naší obci pány. S chudáckami jsou na tom vždy lepe, než li zemědělci drobní. Mezi sebou dělají porady, a dají dohromady. Když ten chudobnější na některém něco řekne křivé všichni, a nedají na sebe nic dopustit.

Ti chudobnější se nechají umlčeti proto, pravěadří jsou na sedláky odkazáni s formankou.

Nabízejí drobným zemědělcům role zdarma k pronajatí.

Dnes! Proč nepronajali role chudákům v době krize, a nezaměstnanosti, v letech 1932 - 1938?

Franlíček Kubíček č. 65. měl kousek role až na Spálovskou od sedláka Jana. Jezdil až tam komárik mezi lesy.

Byl již starý, a jezdil tak daleko s jeho krasokamí, pravěadří chcel žít, a nikdo neměl nad ním litoši, aby mu kousek role někdo pronajal.

Na to dnešní fňukání sedláci se nemí bráli dnes ohledem.

Ať si vzpomenou, jak se k chudobnějším lidem dříve chovali, a to právě stejně tak nepamět.

Byli to sedláci, a nedopráli chudobě ani kousek toho obecního pozemku k pronajmutí i v tom chudobec pronásledovali.

Sedlák Biskep Franta č. 40. bude mistru, vyzval obecního řečka na Potokoch, kterou mival chudák Vincenc Líma č. 87.

Josef Herč č. 20. vyzval při mactkování komusik řečku ve Věníkách.

Sedlák Bartoňák se jel při pronajimaní obecních pozemků na chudobce, ačkoliv měl jen jednoho syna, a toho jenom.

Chudák Kateřina Domel č. 65. měl kousek pčrkové role na Hančovém domácím díle. Vářin Král č. 62. měl plaminy na Hančovém Padičku u lesa. Z toho se měli živit, z toho placit, a sedláčkovi na povolení robovat, a při setkání se muž z hleboka klaněti.

Pedláčk Josef Lusťek č. 2. vyzíral sloučhořebla pravsky "Práhon" který patřil k užívání koučudáku, které měli naproti spachtovanou pole od pařířů, čili od dvora liboměřského.

Z dluohroletých válek, které jsme prožili, vynikl se cosik mořho, což není stavovským hrdinou procheši.

Jest posíráv nedostatek masýchých pokrmů. Proč? Kdyby se lidé také postili jako v době panování císaře Frána, bylo by maso, a sociální dostatek.

V tomto období ze svého mládí. Proč každým větším svátkem byl pišt. Výdaje byly pišt po celý rok dva, ve středeči, a v pátek.

Po masopustu byl pišt nepravidelně 7. října. Kromě toho byly kvatemby, a suché dny. Po se to potěnum uschilo masýchých pokrmů, a to všechno pro Krista Boha.

Zbožný rodiče postili sebe, i své děti.

Všichni kázala, a kázal děti, kím hrozne křídla.

Pamatují si dobře, jak mnohé děti volaly pro jídlo. Rodičův odpověď byla: Nešky je pišt, jest si nesmí.

Dyby skočí jídlo, přišli by skočit do pekla.

Horní Mlynky na Něčíne. Každolem mlynář a pojmenován byla rodina Richtrova, nikali jim Sakkandří.

Plovou tam velmi hořálka. Všechny okolo roku 1904. zdržoval se tam starý člověk, říkali mu Leboměřovi Šleskrzef. Ten nezdával nic jiného, jen kráčkou nosil z Leboměře do Mlynky. V každé kapry měl likrovce plasy, a říkal Karlovym lesom nahore, k Hanesovému větráku, a do dleďiny.

Jaká noze bývala dříve mezi lidem u nás s penízemi
poznávám dle toho, když prohlížím prostici knížky, do které
zapisoval dležníky, kteří mu zástali dležní za práci.

Plec byl obverníkem. Rikovál, tomu
nebo snad užiji obec, protože vám, že měl zaplatit.

Knouž neměl peníz ani za přistupek přesně, a dvě krabatice
jim řeklo.

Knouž slibovali peníz až prodají tele. Jimi až donos
obec něco ze sluzby. Knouž jich bylo, že slibovali
zaplatení až přijde z Reakce z gnu.

Rodinov řemeslníkova, když bylo,
a musela čekat, až se dležníkem peníz nahmou.

Knouž byli předce hanboce ovlčení. Když
měli řemeslníka, kteřímu byli dležní, poškály, raději
se mě vymeli.

Budujeme socialismus od roku 1948.

^{je to základnice zkušeb}
Jednou lidina zemědělců Onemocněla
z toho na srdeč, a na nervy, a ještě
nesmí se přestavět.

Lékaři by mohli mluvit.

Kádý den břešť komptéra na dědine, a rozkazy
se ve vzdálenosti jenom vlní.

1954.

V době vlády Ed. Beneše byla v našich bídov. Práce nebylo. U pozemky byla bída. Karel sháněl housek pole, aby mohl žít. Kdo pozemky měl, byl panem, a dělal svému držoty.

Dnes v době za prezidenta Tomáše G. Masaryka nikdo pozemky nechce. Karel je jeden z nejchůdcejších a ještě nenechává žádat.

Jaká to krajina změnila. Dříve, když dědila některá dcera hospodářství, ta byla významná. Kohož byli i škaredí, a pochlupavá.

Prali se zemědělci i selský synkové. Neobráli jí ještě jen chalupa. Hlavnička byla obživa.

Dnes ještě významnější taková, která hospodářství nemá. Jen když se sem už pohybují s duchem času, a ještě k němu.

Takové změny nepředvídala ani nesmýlný večerní městský Rímec.

V době panování císaře Františka Josefa I. byly ve Španělsku 3. bohové, aby muzici všichni poslouchali.

Byl to velkostatkář Bauer, p. farář, arcibiskup.

Co si řekli, to bylo svaté. Nastoupil se nedařo mění. Tak praví ti starí.

Budoucí i s výborem, byli na ně malí.

17.

Kámen rok 1954, a ještě případ vytahují ze slamy některé zloději
národního majetku, pleny, a různé zemědělské náradu, které v r. 1946.
z německého majetku ukradli.

Jestě jste případ rozdáváš, že má možnost jednotlivce bohatnouti.

To ale při zavedení socialismu nesmí být.

Bohatnouti má celý národ, ale ne jen ti, kteří sotva paměti
využívají dobré pozemky s dobrou půdou, za které i chudáci
ve válce bojovali.

Jaká to jestě nespravedlnost. Roviny a hleboká půda,
a nebo kopčeky, sráky, a půda kamenitá; hektarový výnos,
čítá se stejný.

Chalupníci mají oproti sedláčkům pozemky spolehlivější.

Když na toto nespravedlnost poukázu, řekne se zkáza:

Když víme že to není spravedlivé jednání.

Založte j. Z. D. a budete všechni stejně s pozemky porovnáni.

„Abel když prokousl Krista, řekl mu sladce; Matěj mi
z kamene chleba.“

Podzim 1954.

Schakirov zna: Vodníka obili musí být dřevěné, když oplněna.
Obili musí být české, avšaké.

Výjimkou dosáhl do obce od rokare ze Spálova červený chléb. Lidé
se ho zdráhali jistí.

Bylo při to srovnáno od J.-ž.-D. z Jindřichova, který byl mlynář (rukáv)
donucen vrátit se semleti.

Další schakirov: Bramboru se musí bez podmínky dodat,
av nedají se něčím hradiť. 13. XI prohlídka sklepů, kde nedodal.

Kaše 16 listopadec. Jméno jíž 3. den bez chleba. Spálov náříká.
V říjnu Spálově ještě Těšákovova pekárna zavřena. (Pekárna vojenská.)
Pátrám k pekárně do Žilince. Chléba nedovozeli. Tím stál
esebí.

Dne 7. XI. 1954. Odsílení památek, Stodlina, a Gottvaldov v zámecké zahradě
v Odrcích.

Učest obecných lidí skoro žádají. Jenom organizovaní, a slížba.

Nedaleko stojící socha sv. Floriána, na náříší, byla přemíst-
něna k hospodě, původ farmí bedovce.

Na náříší stála od roku 1751. (Augustini.)

Pozýjence byla od francouzské vrchnosti, Lichtenštejnů z Wiedenberga.

Foto odkazané sochy sv. Floriána, nebylo věřejně katalónum
v Odrcích pochechtě.

Rímská církev si ruky s komunismem nepodává.

Oderský kostel byl letos zvenčí celý opraven i s věží.

Bílá s okopem

18.

Lisy mame nad osahy roky, a nemí možno schnatli palivové dříví. Zbranem s různé chustiny, a haluzi na stromech s výjezdem.

Zářigeno ještě so tak, že kdo nemá les, má jít v zimě na práci do statnických lesej. Dělali tam, v zimě, a hladu, za mizerijní peněž. Naše ale možnost si obstarati palivo. Dobrý to chybák chudaka k lesní práci.

Dokud patřily lisy na české hrabství Polockému, bylo dříví k užívání dostatek. Byl výběr, I až 11. řídy, během dříví bukové a nebo smrkové, jaké kdo chtěl.

Kladi lidé jow zimě odolnější, ti mohou jít, ale co ti starí přes 60. tří měsíce kopíti. To se dnes nebude súvahov.

Nepředávat vás vč do sešování lidem?

Těžkosti s odvozem obilí do mlýna ve Střelicích.

Prosení konáře s odvozem. Lebí, a nevratíme. Ubehne týden, dva, polom naválí mihej, že nemí možno jet.

Obilí zůstane doma, a chleba se měsí kropovatí.

Ty těžkosti, za dřívějších rečíme nebyly.

Klynaři z okolí, přijížděli pro obilí do obecí se svými provozky. Ze Lhoty, z Barnova, a z Klynek.

Listopad 1054. Opět těžkosti. Dává se na vědomí, že do 10. XII. si má každý odebroti uhlí. Opět prosení, a hledání fermářů, aby se některý slíbral, a uhlí z Jakubčovic dovezl.

V době dřívější republiky si dovezl uhlí ze Spálovic každý sam.

Takové těžkosti zdalek na nás v této době.

Kováře v obci již nemáme. Kusej jsem někdy škobrláček na opravu na ramenou až ohindavý na horní konec děčiny, kde hostelec Filipovi. Kain 63 roků. To ještě zlatý život, prosvobození.

Grindus. Nech být všechny, a placov nad mnou lidé jste si mě, co mi tam zapsel. Šel 33 roky.
Nadmíse neplatila nikdo, ažkoliv jsem pro khou měškával odpovídat.

Předalstvo s říčností mléka.

Kleikarny dají zemědělcům říčností mléka jakou chtejí. Když dojme, a dáváme jinou dárku mléka kleikarny, mame říčností malou. Kdy se dojít písťová, a dává se jenom dárka malá, připravují říčností velkou.

Proti tomu, nikdo nenačíslá.

Člověk se obdivuje tomu, že kolik lidu chodí každý den k lekáři. To dříve nebyvalo. V době před první světovou válkou, šel k lekáři jen ten, kdo měl peníze.

Chudákům nosili pro udržování, záračnou vodu, buď z poustevního místa sv. Pekarie, a nebo od sv. Anny.

Pokrok si razi cestu, rychlym tempem vpřed. Války jsou čím dalek hroznější. Lid dostavá strach, sám ze sebe, totiz z toho, co si sám na sebe upstěl.

Dioné to bratrství národa, když jádá jeden po druhém odstup.

Barbarství vyniká ten národ, který používá tělesních hrdin, na svých soukmenovcích.

Vyhlašené koncentráky lidské hruzy, v Dachau a Buchenwaldce. A ehhle, vzoreček nám byl postaven v Jacekovičích u Drahofee.

Kdo si to urnal za prospěšné dobro.

Listopad, 1954.

V tomto měsíci narodil se tnežce Klezlové dcér Emila Klezly, č. 91. v Luboměři, chlapec.

Dáno mu jméno Petr.

Vítáme v našu obci toto jedinečné jméno, a přejeme mladému Petříčkovi zdraví, zdatnosti, a božího požehnání.

ve jménu občanů, přeje

Rudolf Mik, č. 51.

Dne 8. XII. byvalý svátek mariánský.
Snohové lidové svátek tento svátek, a dnes na něj, sv. jdece.

Praví: Kusíme si svátku všímání, a světili, dokud ještě ho světili smíme.

Uvádíme: Kolysík byli naší předkové, do kostelů od jereček honěni, a dnes se nemohou od toho odprostít.

Tak se lidstvo naocíkování mění.

Tak, jak cíllivý ješ domkař na řízne nedostalky,
a mizerie oproti sedlákovi, tak cíllivý ješ malý
stáb oproti věmoci.

Pracující venkovský lid, si od nepraměří, až do dnešního
času, nevymohl ještě vůbec žádých osobních práv.

Stáj jenom kolik, kolik mne vykřištovateli
náčelu dali, a to opakně, aby neelipseli na své
ujmně.

Rozorenné mezi, čili hranice mezi sousedy na poli
se doporučuje, a mnoho se tím získá.

Kolik by se získalo tím, kdyby se rozoraly meze, malých
evropských států?

Boháči, a různé vlastcové, mají největší strach
z lidské spravedlnosti.

Nejdružejší zaměstnání ješt, mámili lidstvo naději.

Sem kam vzpomene v dědině stará robka ruske vojaky.
Sám sem slyšel jednu mluvili nedávno, klečka řekla:
To je opravdu divné, že li Ruzi tak kradouc.
Byli ſu vojaci Němců, a nekradli.

Listopad 1954; Rozruch z válečného napětí.
Sudetáci mají naději, dobiti svéj hajmač
se zbraní v ruce, zpět.

Těž, klečí sedí na majetech po německých, mají
v hlavách nejistotu, a neklič.

Dne 10. XII 1957. vypravuje vdova Teresie Komýšová
toto: Když byla Anna a Emil malí, a byli odpaření,
to jsem chodila rýpat staré zhmile brány do zahrádky
na kolínovou stěnu a tím jsem odpařeniny zasypala.

Dnes chodí kupovatí prásek na zasypání
k doktorovi.

Cím více čteme obrázkový týdeník

Svet Sovětu,

tím více se nám představuje smutek,
a duševní odumírání našeho lidu
zemědělského, v horských vesnicích.

Týká se to na prvním místě
našeho Špálovská.

V Rusku se města vzájemně
my u nás upadáme, a hyneme.

Napadně velký prázdný prostor, jest mezi dnesní usedlostí č. 53, a 52. Totož mezi slavením Honajzovým a Honýšovým.

Styl jsem vypřávěl Antonínem Honýšem z č. 52, který pravil, že se mezi všecky zdá, že mezi jeho, a Honajzovým slavením, stál kdyžik ještě jedno slavení.

Stojí na tom místě dnes, jasenů. Od toho místa, směrem k čísle 53, jest rovná plošina, doklás k lomu, že skutečně muselo na tomto místě něco státi.

Dnes patří toto pusté místo k čísle 52. Pod chalupami č. 54, 53, a pod tímto pustým kopcem, rozkládala se až k dědinové cestě od nepaměti, až do roku 1913, panská „Obora“.

Druhá chalupnická usedlost č. 49. (dřevěná) zanikla požárem. Stála v místě dnesního kamenolomu, pod dědinou, vlevo.

Těž dležno se zmíniti, x místě zaniklé panské Myslivny, která stála na louce u Halkovského chodnika, před prvním panským lesom.
Půdorys tam dosud zůstal.

Posledním myslivcem tam byl Brachař.

Upomínám, jak hlasila naším sedlákem zpráva v r. 1939.,
když Hitlerov režim prohlásoval, že zemědělské usedlosti
se zemědělskou průdu, svýměrem pod řadou, budou po válce
zrušeny. Odprodané pozemky od selských dílů splynouc
opět velelk.

To byla pro každou vodou na mlýn, aniž by uvázel, že
celná selká rodina, stejně by nemohla se celá doma živit.
A když, tak jenom krátkou dobu. Snadli by doma, co by bylo,
avč prodali, čím se vyplácet.

V době let 1905. měl sedlák Tom. Kral č. 33. dva syny
k práci, a ještě dříve dívku.

Dnes má Fr. Jákel jednoho syna, a ten jede na okrese
autem.

Chudobný vesnický lid přikával si na sebe meničennost
tím, že se všecku před zámožnějšími klaněl, a podléhal.
A to bylo v hospodě nebo v kostele, nedovedl si zachovat
svou cenu lidskosti, a svou čest v národe.

Leeden 1955. Tedy máme i my chudobní umělých knojiv dost.

Od roku 1938. až do roku 1954. byla políž, s umělou knojivou.
Políž s knojivou neměl ten, kdo měl v Odrách v družstvě
znamost s p. správcem, a skončil si do Oder zajel.

Vlakové výhodě s protijiným, byl Fr. Kral č. 41; a Fr. Birkup č. 40.

Neláskal lidu, v dnešní době, proti dnešnímu režimu,
všeobecně se přiřadí vzmáhá.

Kdyby nás vláda viděla předsebou, ten kábor svého lidu,
který vpravde světlá, jest proti ní, kdy by se zhrozili, a ze strachu,
včas, na východ utekli.

V roce 1954. na podzim, nechala obec zavali traktorem kus pastvin na Dráhách. Traktorišta musel práci nedodělenou ukončit ponevadž měl k tomu lehký plech. Uhlíbalo mu ho v bok. Tato jenom chodící jsou poškozené, že zkrati pro kravu pastve.

Ukazyvají, že okresy, Křivov a Vlkov, mají 1600 ha půdy neobdělané, lacem ležící.

Nám zde na Špalovské nenechají ierady ani 1 m², mizerné plaminy, bez výroční roční dodávky.

Únor 1955 přináší první zima. Rádi bychom cítili větr od javoríka, klerijství větr, i naši předkové chválili. Polach ještě hrozí studený, včas nás navštívuje.

Ať to všechno již ček verme. Stáme již $\frac{1}{2}$ března a zima 10° jako v lednu.

Uhlí hnědé, špatné, dříví žádné. Na zemi nás buďto naši vyhořestovateli zírají.

Po smrti v pekle hezí zase skácia horící.

Kdyby nám nepromíhala teplom matička příroda, tak bychom museli pod těmi vladními regulátory všechni chudobní zdechnout.

Doslycháme, že dne 6. III. 55. smutně dopadla slavnost v našem ohromném městě Vlkově, na níž měly být pochvaleny, a vyznamenané nejzákeřnejší pracovnice jiné zemědělské.

Ze 6.ti, dostavila se jen jedna. Ty ostatní pochvalu asi nestojí. Bůh všem všechno se jim nelibí.

Hoří že by mluvil něco více, ale bojuje svých dobrodinců, a svoboditele.

Českuvi starší hospodáři o dnešních poměrech.

Když nás Němci pežhali, tak nás měli nechati
pežhane. Toc bolest jsme měli již za sebou.

Nejprve jsme plakali, poněvadž jsme byli
vychováni bojovati za vlast.

Patřili jsme k Německu 6 roků, a nebylo tam tak
zle, jak nám bylo bulikováno.

Ačli jsme olevíčna vrata až k moři. Nebyli
jsme tak za barikadování jako za Beneše.

Jestli jsme nazývali krovu Kich,
nebo krovu vzoryt to bylo jedno.

Boj s Němcem měli jsme již za sebou.

Nemuseli jsme žít ve strachu, že nás cizí stát,
sousední napadne. Nikdo by si na nás nehojal.

Kahaneč se hnáv do vlasti kolik násich
starých řádů, že je Praha nemohla ani
pojmouti.

Přišli z východu, přišli ze západu, všechni
mluvili, že nás vysvobodili.

Tímto vysvobozením, nás do hrozného nebezpečí,
a neklidu postavili.

Stát má opět namířeny bezjedny proti Německu
jako za Beneše.

Ke říši řádů nastal boj. Zvíkáli ti od východu.
Ti od západu se sháli opět zpět, odkud půsli.
Dobrotu ale nedají;

Vídly la chudinka malá objebročená republika
všechny uživiti nemůže. Kéte rozum!

Lid z toho všeho již říl, a ráhá si na životy.

Dne 13. III 1955. přijedoucí Ferenc Homýšová č. 52, v ulici před nášm z kostela, praví: Když jsem byla ještě svobodná u tady doma, kdy naproti na č. 87, byl jedenkráte v noci slyším křík, a volání o pomoc.

Táta byl hluchý, ten kříček neslyšel, tož jsem mu pravila, že Košková na č. 51. volala o pomoc.

Táta řek, a vidič, že ^{karlin} slyší Koškovou, tady když stál, chtěl hez ~~stoupit~~, a ona volala o pomoc.

Koška Karlin byla taženy na kvartýre. Chodil do skaly v hospodě se napil. V noci působil dom, a dělal hravál. Ten křík si ještě všobě pamatuje.

O vy bláznové, ještě kdo noci provoláv dům Vaši!!!

Mnozí páni, kteří mluví denně do rozhlasu, ať jsou to ti vyvolení v chvíli doby na západě, nebo na východě, myslí opravdu, že ten vesnický lid jest opravdu tak blbý jak oni si myslí.

Většina lidu čeká na novel Jana Žížky z Trocnova:
Běžte, a nikoho nězivte!

Tentokrát by to dopadlo nám stále ~~plně~~ plně, jak v době husitské.

Právem člověkem jest, běh doby sledovati.

Minulost se od nás rychlým tempem vzdaluje, a budoucnost se nám rychle přiblížuje.

Lidé se smeli prozírájí, jako žáby hadům.

Někdo, dříve než na věky usme, vypije dárku medecínu, a narype do těla různých piasků.

Konec konciu, zavolá mrkt: Pož už pojď!!!

Dne 24. III. 1955. vypravující Karel Bisíkup č. 49. v báderném lese
při práci toto: Po válce některé za klerik
rok, vprovočel mojemu takovi, Barník ř. 2. role.

Taha řekl před Fr. Kubicí č. 60; že ti, kteří mají v něm
role od sedláček, že musí z nich sedláčkům robotovat
jako v robotních dobách.

Kubica to řekl Šustkovi (Zářníkovi) a ten ihned
napsal lístek Anděsově, že ty role má mít nechat
ležet.

Dale malířské řeklo, že v době války byl chleba tak
vzácný, a role jsem ti nechal, a tedy je nech ležet.

Takoví byli paní sedláčci. Requirovali
s chudáků s životními poměry jak chlévi.

O výchudací dědináři. Co se naší lidé v obci již o mizerné
zdroje napracovali. Od vltavu do hmy, a nic si sebe na hřibov
nevzali. Uvedlosti jsou v takovém stavu, že se člověk musí
systočit v některých bývali. Kdo to však v nadělání lidu žere?

V městech jest naskrověných paláců, a zbytěných
pomníků, září, a z košů?

Velkou zásluhu na tom mají státní h - e.

Rise Rakousko-Uherkou byla čistě velká. Postávej se na starou
mapu. Nejednou jsem slyšel debatu mezi lidem onej doby,
že životní poměry by byly lepší, kdybychom měli někde
kolonie, jako stály jiné v Evropě. Kusíme pyt dráha
platili zbraní, kdež k nám jde z ciziny.

Dnes máme tak malý, utravněný stát, a životní poměry mají
být chvalilebné? K tomu všemu ještě takik vojska
a důsavně pracujícího lidu. Vina se uvaluje na zemědělce
že málo vyrábí. O tom, že takový stát není schopen života,
a selene pracující lid možně kapi, o tom se nepíše.

Pořad sám plánování, a sepisování, lidu suzování,
někdo myslí, že hůr se nerozocí.

Lid se dívá, a když nyní, dává, a když jde pořad
pravidelný.

Lid pochuje, a novává, a to všechno nic nepomohá.
Kdo ještě se vesla, nechy a pasty, se vesla drží, a nic
neslevuje. Když co stojí, oni své dostali musí, a na
lidach jím nerážejí. Hlavní jím ještě, když mají
silou, a věru sebeochrance, a dostalék holomků.

Zemědělci zahládají J.Z.D. a gase z nich
vyslepejí. Praví ho babylón.

Samo převídání lidu
čeli malení. Co nezmíříce noviny, dolačí rozhlas.
Co nezmíří rozhlas tak pomáhá školení, kino,
a přednášky. Žádec koncům, nikde nic, a lid obrací
zraky k západu, k tomu našim nevýklekům.

Tam vše shane mají naději, že běží
sevěny ohory, který ukuli okolo nás, že ho měcím
pousknoce, a všechno si z té běže, a dumy,
z hluboké oddichne, ať ještě jíž potom jak chce.

Všechno se všechno, a sevěne skleněnosti,
se žítí rohozeně nehodí.

Ať poberou všechny majetky, i svobodu lidskosti, nic to
nepomíže, jest to již viditelná věc.

Lid bude čím dál hůr neproniknějnější,
a pasty bude přibývat. Bude ale, až vymíje lid
halické hrádky, až naradí.

Potom ale bude, přeboda: Neexistuje z paláce, kamení
na kamení.

Tak tomu dnes ještě, a tak tomu do budoucna
dnes spěje!

Přáteli, když jíž záchranný žeb, když člověk si dělá plán, na zimou se nastěhovali do chléva meri dobytek, aby nemusel být v kuchyni zimou. O jirbě jíž ani mohli vědět, kam se nehodí správ, kam by zimou zdechla. Proč? Poněvadž není olopu. Dříví z lesů se vozí prý, ani do stáku cizích. Tolež jist s dobýváním uhlím. Nam se podává jen ten hnědý, smejid.

Tak daleko jíme to dotačili. Dříví jíme zařizovali světnice, a kuchyně, aby chom žili jako národ vzdělaný, pokrokový, a dnes při klimatici nekončné, plánujeme se nastěhovati do chléva, jako v zaostalem Polsku.

V chlévech se můžeme ale ohřát i jen polouč, dokud máme suchou a hranicářskou. Až nás druhí do hospodářství druhostevního, pak se nám zmnoží i to ohřátí, a bývaní ve chléve.

Potom budeme nutně seděti v zimě v hospodě, jak to některí již provádějí v zimní době v mnohem obci Lindavě.

Nemyslete si, že zimou když v našem stáku všechny vystoy lidé. Nikoli; jen li desetinoví chudáci, a v městech dělnici. Toho jíme se dříkali. Nadešla se malých skál, a ledí lidej lip.

Ruské kostky užívají bez obáv, ale československo, Praha neuzívají, bez kypění nedostatky, meri národem.

Rodiny kraslicí, se nemohou slavěti na úrovni ročním obří.

Že malíčko zde, žnanderburci zde. Do svých obecných kabátků, berou všechno bez platu.

Tak zněla stará školní písň, za p. učitele Vl. Ševčíka v Lebošovci.

Pobízej: Poctivě pracovali ve prospěch všech, stálu.
jo, jo, poctivě pracovali, sčítali, a konec koncem
mizerně skonali.

Vojenský odevod v roce 1916. ročníku 1869. Mocnodi byli:

Ondřej Josef hostinský č. 10.

Ambrož Vavřín chalupník č. 7.

Tečk Rudolf obuvník č. 98 (mij stec.)

Ondřej Tdol, zedník č. 58.

Tečk Josef chalupník č. 11.

Kubice Josef chalupník č. 16. Heltírov.

Tak vybral z obce císař pán, i ty starci,
chlapci, nevojáky, na slachtu za své rájiny.

Loží promíče člověků, když 2 hodiny před smrtí se smíří
s Bohem, když celý svůj život svého bojství.

Kálo nám píší naši pánové o tom, jak umírájí
boháči. Vynesou je z jejich bratrov, kam chodí a
přešepci nemají. Pohreb bývá slavný, a nikdo neví
jakým způsobem zdechl, a kolik životů má na svědomí.

Dne 3. IV. 1955. vyhoubil na obci břichov Edúš, že prazník mléka
(Al. Kášpar 13.) žádá aby ráno bylo mléko vystaveno 5 hodinách.

Hledáme tedy, jakou moc má nad lidem
vojka Kášpar. Všechni dodavateli v obci mléka, musí dřívě
vzláti, a dříti krávy. Čnepokojovat ráno obytek i sebe i
s rodinou.

Dne 4. IV. 1955. udel jsem celý den maso, v učinu na
zahracič Richarda Ambrože, č. 48. Mámu loho dne právě
63. roky, věkem svého.

Vím, že zemřeme. Nevím ale, kdy, kde, a jak.

Dne 6. IV. 1955. jsem počápu, vláčil. Pod mezemi leží ještě moh.

Když člověk ten svého brochu pojme, može to staré, a tedy to nové, a sleduje ten běh života, kde pojme, že ten vennický lid pracuje dospělosti, a nově smí na kono.

Leští národa ještě úplně dojebračen,

Nemá nic, jenom tu dnu, a karabacem se mu řoci
nad hlavou. Opakuji, dojebračen, pod cizí nadvlečou.

Není staré předání národa, například

Jr. Palacký, psal dějiny českého národa, ale pravdu tam nenechal. Zábal se, že by tomu uzel starého,
uhlavního nepřítele národa.

Dějiny o českém národu psal, a násme vzkříšovateli
se kleal.

Vím to dobře, jak to učel v r. 1848 při revoluci v Praze.

8. IV. 1955. Velký pátek. Ve Špalovské farmosti se na tento den
na poli nepracuje. Pámbu ještě my v zemi. Proto
se nemá na tento den se zemí hýbat. Tak tomu
věřili, li starí, a li mladí, zvyk tento dodržuje.

Na Velký pátek nemá přesli, sice nasleduje živný rok.

Siřico při východce skeče. Verici se jdou před východem
slunce semyslati na potok, a neukrají se. Tím si mají
připoměti běcování Krista Pána, jak mu krev po tváři tekla.

Odpolečně jede se každý k Božímu hrobu pomodlit;
v nichm křízový rám oblékl. K libanu, ještě na
oldři sedle Božího hrobu, položen kříz, s ukřízováním Kristem.
Vedle kříže ještě pokladnička, nebo milodeany.

Ta římskokatolická víra musí být ta pravá, když
na Velký pátek při východce slunce skeče.

Když moh zácnoci mít lidi, o těchto věcech uvážovat?

V novinách jsem, že faktorište budou na poli pracovati, i po oba velikonočné svátky. To ještě ta nová česká, když někdo pracuje v tý největší svátky.

Dříve strojů nebylo, a zemědělci každý svátek světili.

Rádi svátky světili, a se bavili. Dlouhá neměla.

Dnes jsou stroje, a lidé pracují vodně, v noci, ve svátky, a neděle. Na koho? Kdo to žere?

10. IV. 1955. Neděle velikonočné. Poctivým jahů v zimě, a rychnavý den. — Doproletěne jímc honili polkáno, ja, norš, a karlik z Hranic.

Celkovně pou svátky sledené. Venku nelze dluhot státi.

Podepis hosta z Hranic, dlečho na svátky u nás v Liboměři.

Karel Honýš

11. IV.

Pondělí velikonoční. Rychnav, a díč!

Tí kluci chlídli ve svátky na poli pracovati muni sečeli klidně na peklech doma.

František Bisheup sedlák č. 40. nemohl tomu pochopiti že některí zemědělci musí někdy zaorati na jaře, prokázenoči zimou. Pohládal takové horrozdíce všecky za méně rozumné, než obdělávání picek.

Lelos zaoral sam kuo rří, a na rovině. Nečekajíce ani na komis, až mu obili kuo rovorání dovolí.

V době republiky Masarykovy, pořádali jectnoce reprezenti v Liboměři v pondělí velikonoční, kameční záběru. To bylo křiklo, že nedráží ani ve svátky pokoj.

Dnes se kamečí již v neděli velik. a všichni věřící jsou politici.

Dne 13. IV. bylo na obci vyhloubeno, když dodal od 1. - 10. května a vpravo
ab si odchere do 15. 4. m. připlakal, sice propadá.

Tak tedy běže cí do Oder pro par Kčs. Lesta by stála mnohem
více. Proč k tomu nezavolat komáčku na MNV?

V Loučnách například nej volamali jak, a důvod, že davem opravně
oslavují svaty. (Přímo ani bylo, slavnost norma.)

Na žilou sebou jménem byl v Odeřském lese, seděvali nahmili
překázané dívky. Dívky všichni brali všechno i to nahmili.
Reklámovali, na předávání dětí je to dobré. A tedy praví.

Prahy Odeřané don výchom projívali; když výchom slyšeli, že
veškeré hranice stále evropských, jsou zrušeny, a rozbitý.
To výchom jíme se, řekli ihned modivati, na ten starý, zadrži-
vaný co od několika jezmílisek, v pásce dříve kyparsík
stály.

nardon! moje

Teď budou lidé našeho národa, libaki příčipatou hřebenou
tek, jak libají ještě dnes množí na Velký pátek, leží
kriz s ukřízováním u božího hrobu v kostele, pak mije
házejí komunista zvolal: Sláme vyhincu!

Dohud nomen vlastní římsa ve stále dostatek svých
vzdělaných, kvalifikovaných, důvěry hodných, pochivých
vedoucích, dokud nomyje se chlubou, že svojí na nevěm
základě.

Lidé, přichází tělemové práce, rychle blbnou, řečko
mimoji, a věře v neomysly.

Tělemové práce oživují celo, když bylošť rozmorovou,
zvibrují, hostejnost, a polovinou zvěfalší.

Jako svědek, vzpomínám na verbenky (hygány) v novosedlích v Kovařové, v Polštáře, Božkově, Říčákuši, Kyšicích; v letech 1945, 1946 u katečních zábor. Byl to hráč, ale jen doladit, pokud zásoby novosedlých Němců nebyly vyčerpány.

Němců, museli náno mlhky pohlížet, jak bylo nové hrdlo (dnebant) na jejich majetech bezohledně, a nešluhaně hýčko. V Kovařové kicev. V Polštáře Šipek.

Tomeš Klábl č. 20. stolařský dílník v oblasti Ody, starý mládenec, skromný, šetrný člověk.

Byl až do měny peněz předseda KSC v Luboměři.

Každého věřejného schůzku mival dosti oslnění slovo.

Propagoval T. G. D. v Luboměři.

Započal byt živý, stavěl se do popředí, podával zemědělcům i výhercům, jestli se nedojí na cestu k socialismu.

Stáhou peněz dostal ani fakt po rypáku, že se své funkce ihned vrtal, a k nicemu se již nemusí.

Po prázdninách vždy do svého boudohu, a nikdo ho nevidí. Dokud byl ještě činným, káral jsem se ho, zatímco ví jeho papež vyloučil všechny komunisty, a jejich pomocníky, z katolické církve?

On odpovídá, že neví, ale než by měl se žít v církvi, raději vystoupí ze skupiny.

Nekláhe dnešní proměny, dobijeji tu poslední hrošku dobrých soukromých zemědělců, kteří mají ještě lásku k lidem, tisícky k věřícím, a lásku k majetku, proti kterém zdečení.

Zezulka, kteří v Luboměři č. 35. komuniochický funkcionář v naší obci. Kardou mctěli, a svátek se proledne, nahne se k němu mužských miláčků hubanění. Kterej se v karby i u hřeb stoli, až mnohé hráče rasty boli od klepaní.

To jest ta celá studie leninyho v obci.

Kel jsem vždy s plány, postavili nadomek paho, všechno při tom v domě opravili, aby byl jako člověk ve 20. století kulturního národa.

Proto jsem řekl vždy paníce, aby nemusel dělati hanebný dlech.

Plín řehením, byl jsem již čtyřikrát svržen na kolena. 1919, 1938, 1945, 1955. Tedy se po druhé již nevětím, a všechno žádával pro komu zaostale, po starci, vrubohém starci.

Ted již rum, že zemíru ve chlévě, ale ne v Bchémě, mybrž ani v Luboměři. Tato nese na tom vinu? Několik slábníku!

Podobně jest s vedoucí č. 86. Koudře se vyjádřil dnesí horodák na chalupě kdo: "Já napříště někdy ceduli: Kdo první do tohoto stavění přijde, ten at si to vezme, a daím ji na štěl." Nevyjádřil se ale, kam miní on se zmijnoval.

Ale, že máme u nás větší lidi, neoně nábožensky založenou, kteří se obávají pekla. Kdyby ne boh, to by každik žasl, holik lidov by se oběsil, a ukopil v srdcích.

Evropské Rusko, a tisíce, kostky vytvářejí, a vživí.

Ny jako seviří ohlesení slálek, Praha nevživíme.

Jestli to ale budeme necení dokonat, píjete to, scitelnými životními, obřížení, po nás ubohe.

Upomínam na proslulý, rodinný život v Rusku.
Koncem roku 1917 přesel jsem z gorotského upravení v Tombovi
k vernéři Dopljakčincové k polníkovi, na ramotu Františku Popovu,
na službu.

Hospodařil 66 lety děda s babkou. Těli jsme všichni v jedné
jirbě. Ženatý syn Alexej s babou, a chlapcem.

Ženatý syn Jakob s babou, a 3 dětmi. Stará babka spala
za peci; já s dědou na podlaze na slámě.

Syn Jakob s babou v posteli. Syn Alexej s babou venku
s hambanou. Děti na lavce a za pecí s babkou.

Práci povídal dědu. Kdy u oběda dělil
dědov. Leckr měl zámcen v kufříku. K čaje ho dělil děda.
Ponize měl dědu. Jmenovali ho bádkem.

Byl jsem tam pět dní až do června.

Já měl na rukou 4 koně; 1 krávou; 15 ovci.

V zimě baby mřadly, a mužci nosili valenky,
a kroužili povazy, plstli kože, dělali hrabě.

Dohud bádkem žil, povídal
Jak se po jeho smrti povídali, a podělili, Bůh vě.
Dlouhé dva roky ženatí, měli vedle postavené kuše,
a mezi kuse 1 koně, a kromáckou dělu.

Při obědu všechny hosti rozhousali, a mědli.
Pro psy nezostalo nic. V době nepohru byvalo maso,
hovězí, a shopové. V době měsíce s námi z borče, a čaje,
jenom polácelo.

U vozů brzdy neměli. Tomužel dřek v obložku zapuštěný
bín, až nohama klokal, a jel dříjem po prdele.

Čeduj bylo hrubé zde, stříčka se mezi špice kolá hul.
Záhody kam neměli. Ty byly všeude jako jediná rukava
pro psa, kterého nosili slavní obcházcí, zdeali gase
něco leplého se nemaložilo.

28.

17. IV. 1955.

Přední věci, máme je v obci k č.

laklo:

Předsedou MNV ještě před tím Jan, řídící školy.

Místopředseda, sedlák od kohli, František Jakel č. 33.

Tajemník, svobodný, Jozef Biskup č. 88, ze zbojné rodiny, kde se živila ještě později
Schvalen bude Jiří Žirolas.

Zemědělským referentem, Tomáš Demel, chalupník č. 18.

Kakikářský ředitel Josef Biskup č. 74, ženatý.

Odrobného mléka do díler: Alois Štěpán č. 13, sv. Ondřej č. 58.

Šerčíku, v obci: Antonín Horák, sv. v.

Kostelníkem ještě František Šimčík č. 94. svobodný.

Nechosařský ředitel Alois Štěpán č. 66. ženatý.

Hrobařem Josef Demel č. 57. "

Předsedou m. or. koč. Vítkov Kubice č. 3. svobodný.

Trompetový rozhlas provádí Alois Stochář č. 96. ženatý.

Detektiv křížkový na vod, František Tádla č. 103. ženatý.

" Remesla

Vítkov Smakalka č. 39. soukromý stolař.

Zemědilec č. 35. " " krejčí. ženatý.

Jakub Lva č. 45. " " krejčí, svobodný

Komunální hostinec č. 10. Žofie Ondřejová, vdova.

" " " č. 22. Josef Kicál, ženatý.

Savíček Šimek č. 114. soukromý kolář, ženatý.

Takto by mnoho podošlo, a praní, až se provolil mořský bláh, majiklum lesů, na jilec se Spálové. Konečně rojí, a řeší se. Ty, kteří lesů nemáme, můžeme čekat, až nám vodkou spradne gnebe. Díl je zřejmě jaký chce, chudák jest pořád spilberský jménem, a poslušenstvem.

Drobni zemědělci v Luboměři, a ve Grálové, kteří nevlastní lesy, a knížský potok, jsou dnes za tohoto zářímu mnohem hůře na tom než za zářími předešlých.
Riby se plibují, a blečni se radují. Pravda mala.

Jak za produkty
křímo. Za 54 vejce dodávky, dostaneme tolik, co dám za 1% l.
rumu dřívaje. Doba 20.11.1955.

Dovídám se, že v západním Německu se tvorí české vojenské jednotky, příslušníci Sudetoněmců. Silují až po návratu.

Očekáváme NV. nařízení o zabavení dřívějších spolkových vedoucích knih, a protokolů. Z okresu se hodíají proto přijeti. Poznámka: Všechno chléje a vemic odvesti. Aby se jíž nikdo o tom nezhledal.

Nemáme k tomu daleko, že jinady budou sledováni na vemicích a domácích stále pro kronikách, a knihach, jak sledili jerecile pro knihach nekalolických. Rozhazuj se rodi v Praze.

Na obec se doloží, aby vydali od r. 1945 obecní kroniky. Kronikáři se zdráhají neprovodit zařízení a vydání. Pravdu se bojí počít, aby nepřišli za můře.

Při klasifikacích dobytku, nahne se do chlívav chlapci, až se dobytek plasí, a skáče do kouty.

Charakter lidu v Lebořicích musím poznávat i taklik, že do plných, činírných režimů, se dalo v naší obci z větší části bývalých náručových lidovců, jako:

Zdeák Ant. č. 10. vzorka mléka, a předseda sk. výboru.

Alfr. Kostál č. 96. rozhlasník národní.

Josef Biskup č. 88. tajemník (byn zbožně lid.-rodiny)

Alfr. Ambrož z č. 48. chr. a učební pomocník. syn náručového lidovce Richarda Ambrože, 48.

Tomeš Démel č. 18. zemědělský referent, a nikolik jiných.

Dříve mnozí z nich byli, a pronásledovali každého v obci kdo zanechal hostel, a w. provedl.

josef Kral č. 14. bývalý starosta obce, a předseda lidové strany v obci, a nes člen komunistické strany, a finanční referent.

Zde nutno se jen zeptati vševedoucího: Pročuje ti to lidé proslive ve prospěch všech, a nebo jen pro žáejí své?

Který rok jow majitele usedlosti povinni si koupiti v obci u Josefa Lechy č. 1. postřík na ovocné stromy.

Tento postříkovaným se ohvíz mnoho užitečného ptáčka které mříci (neklici) občají.

Poobecnym spisobem se mříci mnoho včelstev různých popasováním proti nižnemu hmyzu, na květnatých plodinách.

Prosím ty lepší poměry od nás tak dalece vzdáleny?

Před se lidem slibují, a ne, a ne se je dívají.

Příčin národu, který má nad sebou židovskou nadnárodnost.

Dohud nebudou vojaci rozumět, dokud budou kvati války cele roky.

Kai 1955. Nemůj nikt nikde koupit jeklové semeno. Družstva jeklové spotřebují, a země nevysadí.

Jedli je poměry nelepší, dochází se množí mládež loho, že to, co jejich předchůdce zbudovali, všechno se jí meď všechny zkouší. Kynou k nim všedlosti v obci, národní uvědomení, a kulturní člověka, kteří klesají předně členiv lidovou prchost, svědomitost, a cíl člověka k člověku, a ke svého.

11. V. 1955.

Pme Q. v. Svatek proletariátu světlu. Komunisté pracovali.

Svároveň, a pronásledování křesťanů, s pravým slova smyslem, - - - / Tolk jsme shledali po těch posledních světových válkách.

Takžen rozvražděných lidí za revoluce v Rusku v p. 1917; nepřestala volání k nebi o pomoc.

Papež se starověkou, vedle parvátku s mojím kapitalistickým světem.

Komunismus se tomu směje, a má z toho ohromné příjmy, a projekty. Na jak člověka?

Vladece stálu, vydříží si faktury svéj Ochranný
aparát, a nákladny, je k nim hyn všichni chudaci
stálu. Nejvíce dědinci.

Jen dle sloužící Čbar, má měsíčně 1200 - 1500 Kčs.

Odehrává se dnes něco podobného, jako za středověku
na rybářských hradech.

Lečet hradi, musela svého pána hlídati, a oblé-
hvali, a dědinci museli živost na hrad
donášeti, a hleboce se klaněti.

Způsob poddanství, a život žádci ustanovil do
dnes stejný.

Tělesné pracujici lid jest vyskolen lepraví tehdy, až
poní v práci až do zomílení, sám sebe.

1. Když bez rozkazu berceaje rozm své tělo, skoro
ráno z postele, aby vstalo.

2. Když rádi své tělo na patricie shavé.

3. Když své tělo hápi celý den, až do noći, do
úplněho vyšlentí.

Vil nepřešel nato, že vyhoříšuje své tělo ve
prospěch druhých. Za opak pokládá si toto
všechno za čest, a dělá si pivov, pronosí kliku
hápení těla svého ubohého blízniho.

Tak to vylízí v druhé polovici 20. století
u nás, po časem svobozování naší vlasti.

Převáce se divně mění. V dobách císařů a králů, jil nepřítel stále za hranicemi.

Dnes žijí v zahraničí osvobožiteli, na které již statnice lidu čekají.

23. 7. 55. V hostinci u Krále o. 22. schůze občanů. Na konci schůze řekl, že nás občanům žo bude se sepsat o sestavě. Od geometrického řízadla máme všechny výměry, mapy, atak to budeme teď brát z každého m.

V jiných obcích leží sadem cele lámy dobych polí, a chudáci v liboměři jsou v přirostování kofym m².

Nás sousední štát Rakousko, se vyprostil z cizích drapí, které byly v jeho těle hluboko zataženy.

Tuž soused Antonín Honýš o. 52, vypnávěl dokud ještě žil, že měl na poli v mezi velkou lesní. aby mu placi všechny lesní neobráli, dal na lesní věliny mlýnek, aby vým klapotem pláky, strašil.

Od té doby, co ten mlýnek na lesní dal, započala lesní pchounek, až uschlal úplně.

Květen: V republice učinkuje po městech z Ruska Alexandrovský kmenové sovbor, který má asi 300 členů.

Od 27. V. učinkoval v přírode v Libavé u Zeleného.

Tento květen ještě velmi chladný, a ukrýuje se sníh.

Tajná výzva uvedená v období krize u nás 1932 - 1938. bylo mnoho dělníků v naší obci bez práce.

Mnozí z nich by rádi pracovali, ale nebylo toho, kdo by jim za práci platil.

Náš obec, aby dala nám dělníkům nějakou práci, chovala se k těmto chudákům v této době velmi lítavě.

Jeden z dělníků, Václav Kubica č. 3.,

žež jako dělník bez práce, na obecní úřad, starostovi Josefu Kralovi č. 83, hlasili se o práci.

Starosta řekl až mu rádu ihned takovou: Bez nekonečné nákuče a hniez, dajte si pojerš.

Kubica se nad tím hochel zavazil, a odcestel.

Dnes máme rok 1955. Távěc s tím hrajem dohnila bývalého starostu obce Josefa Krala.

Dne 23. v. t. r. byl říčal rozhazování v Lipkách na pozemku vojenské spravy hníz, aby obdržel na Kecíně hrávi na seno.

Hníz se rozhazuje na normy. Za 100 kvadratických rozhazování platí 24 Kčs.

V době živohlavné nouze, chudákům pomáhajme, a nechtejme se z nich kašparovat, neboť nevíme, co sami prohrobovat budeme. Zde máme malý příklad.

Zjednáný venkov: Žena honí muže do práce, a muž ženu.

Soused poukázá sousedů, a sládov obce.

Nemonice jsou v dnu nemocného litoria přeplňeny. Kdyby odesli do nemonice z vesnic křítkové koby jako vob na kůnky neduhy doma, zistaly by vesnice z polovice prázdné.

Takova ještě zdalekovně situace v dnešní době na venicích.

Venkov ještě dojebračen z úředních sekretérů.

P. Leninův článku, že dojemně pracoval s zdravím
soudcův. Říkal, že komunisté jsou státní majetek, a že
není dovoleno jim plývat.

Není ale, co bychom li oslabní, nekomunisté ve státě.

31. V. Ukončena večerní kerjová pobojnost v Luboměři jak
obyčkou.

Býli jme čas v dědinec bez hováře. Od 15 května 1955.
započal na hovárnici zemědělského říšského č. 73 opět
hovářskou provozování Karel Láspar, rodák
z naší obce č. 59.

Ubytování ještě u Fr. Anděje, č. 58.

4. VI. 55. Anděj Ferdinand č. 82. vypravuje: Za Reicha sloužil
v Linciavě u Röder Raymunda (redlaka) polský zajatec.
Byl to mladý hoch. Tento hoch konal s dcerou Röderovou
ve školce žákovské práci, a při této příležitosti si vydal
dobrovolně zavolajíci.

Přišel na ně Röderův bratr. Kaskal kaval a hochu
Poláka ihned učal, že propinil německou krov.

Odevali ho do Jicína. Souduši ho nemohli k učenému
hrobu, protože neměl 16 let. Dřížli ho tam ve tmavé
hornici, až do 16 letého věku jeho věku.

Potom ho občili u příležnosti všech polských čeleďnic,
pro výherky všech v okolí.

Tento mládý hoch, když vysel z té hornice, byl jenom
host, a kousek. Ne vypovídá jeho kamaráci.

Ti Poláci, nebyli všechni vojenští zajatci,
nýbrž násilně vyvražděni z domovů jejich, na práce
do Ríše.

Zdá se, že byl obesen ten u hradu Víkštejnem.

Ondřej vypovídá dál. Když jsem měl ten spor ohledně kohoutě, když přišel sem k nám kohoutek ne Spálovce starosta obce, Franz Kordon.

Kordon byl Němec, ale mluvil sady sonnou česky.

Přišel sem učílel Gérin, a ten mluvil ke Kordonovi německy: Ihr Gott ist groß! Ihr Gott ist groß!

Takže viděl vlastenkové českého učítele.

Presty. Když zemědilec nesplní půdoprávou dodávku, nedovolí mu výkazy si zálohovat svého rojiva, klechtu i jinou cennost vykoupit.

Vraždím případu jen s masem. Chalupník, který má zemědilecké pozemky 3,45ha, má dodávky hručího masa 170kg. ročně. Chvali nemůže více než 2krávy, a z nich musí doručit 1600l. koňského mléka.

Dodávku masa plní klekty, jestliže krávy každý rok mají 2 dve klekty, pr. 60kg. jest 120kg. Odhad výkudu těch 50kg. masa? Jestli pachrovává tele, kdy novoroste za rok do 300kg. ab ho mohl prodali dle sdběrné váhy.

Polo muni někoho (takže všechno) prosi, aby mu 50kg. za conu jalo na volno ponechal. Takže se pomařádá dnes téměř malým.

Když zemědilec bývá nepradejí z mojetkou ukáli nebo do jeho moci.

Když nemůže ani co jisti, a cíonečkem platili.

Jde dodávku nesplně, půjčí se mu nedodátek na příští rok.

Přejde rok, a nemůže opět splnit.

Tak přiznáme dobu pr. osvobození naší vlasti.

Před nátkem Prožho řekl mu když pojedali ihned dívce, na ūvad a povolání, zdali může se vymí všechni odbyvat obozky původ plannosti Prožho řekla.

V novinách kachki, že nabijenské se nikomu nebore.

Nedovolí pruhni procesí, ani něco mátku, a t dál. Tak co to je?

Jak jíž známe, takto patrně se vztí k nám z Oder. Hlásí o obci,
je nemůži jíž dělati. Pro nás nová půlce.

Takto jsou vysoké, že by mohli svá ležky na sobě.
Jest to zřetelné pro břicháče, za které musí být výšku takto ten
žebrák zaplatit.

Nejnemávidenějším městem jest v dnešní době zemědělcům Praha.

Tam se počítá něco kuje, co zemědělců nemohou přenést.

Na tyž zemědělci by rádi již hinko mítom jeli, křeskle bicem,
a volali: Zele na tomto místě, skála slavné město
Praha.

Dne 8. 11. 55.

Klavír jsem na poli s komunisty ze Syrovce Miroslavem Mekem.

Ten řekl: Jde jíž vicekráte do Vítkova na schůzii nejdou!

To dnes tak vypadá, že to všechno jedenkoule zkraňuje.

Podavačicům v obchodech se objevují neslychaná manky.
Doplň se rádeji podavačové vzdavají.

Proslýchá se, že dovozniči zboží, jsou nověčomili.

V obchodech nedostává se pilníků, pítek a kory.

Leť ve čím to jest, mnohé prořebné věci nelí možno
houpiti.

Zapad nám posila v dezech letáky.

Rada to z nebe, jako motýlove.

Čertek; svatek Žofího tla lide včili. Procesu jest odloženo
na neděli.

Například pracují nezproklenění stáří zemědělci, s říznymi kůremi neduhami.

V Braničech vidíme dámky s nebarvenými rty, které jsou rozehruány z toho, co venkovský zemědělec mluví za pokalyk stálu očekávání.

Vyhliží řeť tak: Dívce byvalo darmozhověče a zahaleče doslova. Dnes jich máme ještě více, převádějí k tomu starým dědicím, se připojilo mnoho nových z dělnického slavu, výlučněho nového režimu.

V naší obci z veřejné knihovny rádi čítají knihy lidé několik. Přání, že tam nic chybět nenechají.

Knihy k čtení jsou v knihovnách doslova. Dočítat se však nové, a nové. Na čas, zaujmou město v regálech, a opět přijdou kdy využití, aniž by je lid viděl, nebo čelil.

Pánem s Pepe se hlasí, že lidé knihy čtou.

Vzpomínám na své mládí, jak byly konkrétně knihy k čtení vzájemné. Jeden od druhého si knihu již předem zamluoval, až ji přečle, ab mu ji ještě pojce.

Vzpomínáme častokrátké na byvalou rakouskou císařskou hymnu, kdežto obsahovala slova: Léčho nabyl občan plný rovin zbraně roškávej!

Při poslední měření ponič, vrátil nám bez vlastku, 98%, a vrací se samopalý stáli původní.

Tak i bylo.

Tak se skalo.

Unsere Aufgabe!

Učí se nám přesný řečnický jazyk pro všechny dny
Neutrálního života Rady až do konci

Na řečnickému stanovišti vás ještě v dnešním jazyku
nemáte mít žádat o řečnickou miliardu
řečnickou miliardu Neutrálního života.

In Nürnberg mají v oboru 500.000 řečnických
členů řečnického svazu.

Dne 2. VII. 55. Obdržel jsem od Fr. Kaválka z Olomouce dopis, a v něm
nakreslenou byvalou paní na Špálové, vdovu Kristýnou z Pogendorfu,
dle svých na domě, na Štěpánkově náměstí v Olomouci.

Pani Kristýně byla panského řečnického konfiskována
v době prabělohorské. Když ani k té účasti na povstání proti
císaři Ferdinandu II. Kristýna byla luteránka, vdova po
Synku Žemkalškém z Ústína, panu na Helštýně uhlírnka.

V Praze se b. c. vzbývá celostátní spartakiáda.
Venkovský starý lid klne, že musí pracovat, a v Praze
se lenou, a žere.

Kopecký měl v Praze raslos, cizím hostem, že jste jednotní
a lid ještě v roce vlasti spokojen. — Právě to pravda není. —
Kriminál jistě od nepohojových příslušníků
Budete tu páni s tom nesí, a neboť brouci všechno.

Pořad se v mojích píscech, že chceme mír.

A Američané chtějí mír. Kdo kdy chce válku? Snad ne
ta dědinová žebračka, která musí ve válce hrozičky.

Dalo by, aby bude. Vládne orgány si dělají, sledemco chtějí.

C napovídci, to jejich psychopatický prodejci.

Odejmouc lidem penízele i spony, vložíš ti je až na kost
bez jakýchkoliv závratí.

Na věřejnosti se dívá většina, že lid si to tak píše, a sami
si vlastně.

Nejlepším hnězdom, hagakalem, ještě u nás bude časov
hněz v Politikáře.

Kojno by poslednou vlasti v kostele v Lindavě. (Lipniš.)

Nosi červenou čepku, s určitým rukohodem.

Vzpomínka: Když otec se vracoval na čísle 98. v Luboměři:

Silnou vlnou, v starém spravoval na kapli mušick.
Vstál se k lidem, že jde o svatou obřevi, hromadlovali, aby
na cenu plesal.

U faráře, a u lekáře, lidé nechádzejí, aby na
cenu spustili, jenom na žebříček.

17. VII. 1955. přeslali bráti řehabu na porážku na svadbu.

Není jiný skarab obyčka v ohništi.

Tisk ^{římský}, mval v Klokočínsku 10-12 kuriozitkami. Tedy jest
tam Pavleček a ten má o zábranou lodičku více, a má
3-4. kousky dlebytky.

Popravený kat byl vždy panem. Práci vykonávali jeho
holomkovi.

Holomkovi jest vždy dlebaček i dnes u nás.

Přizvání lidu samým plánováním, a vyrovnáním
dodávek.

Při první světové válce lidé pracovali plací, že v r. 1920.
nečené dodávky zemědělských produktů zmizely.
Od r. 1930. bylo jenom jich opět dvojnásobek oboznamenáno
a dodávky znova, a k tomu ještě samo plánování
a spisování do ohrožení.

Toto spisování, a přiznávání ještě člověku profesionálnímu
než nečená zpráva z hrdoucích oblastí církevních.

Závazuje se, že s socialistickém stále se plánovatí musí.
že mám zato, že plánování ještě nebylo jenom ve
státech zbracích, neroběšáčích.

Lidé kamik mě pěkné sibi malčel, a teď je toho říle.
O socialistice neměli lidé na venkově ani lúsení.

Socialismus hlače největší vinu tomu, že jinu bohatou
a chudobu proto, že jinu soukromé majetky.

Prosíme máme jíž mnoho druzstev a kolektivů, a poděveme
se kolik lidí jíž zbohatlo, kolik máme a bude jíž auk
a mít vozidel. To jsme jedinci. Mnoho chudobků
mají lidé, že nemohou zaplatit částečné.

Široko lidov sedmenného by je svých zemědělských
majetků raději uteklo. Kde kám?

Rámcem stáku jsou hledany, a do práce
průmyslové zemědělce nikde nevezmou.

Gymnázium. Před rokem 1938 byla v Luboměři nejsilnější
škola lidová. Předsedou byl učitel
Jan Dohmal, dnožní horlivý komunista v správě.
Škola měla také škola mukromoci schůzky (obyčejně u Horáku)
kde dříve než započali s něčím jednat, promluvili se
společně Anděl Pánič.

V Luboměři byli v době I. nep. československé i apolitikové:
Selka Zofie Biskupová č. 40 - karic Horáková 104 -
Krkáv zámečník č. 1, Stepančík č. 66. Klerici měli na starosti
ly malování, klerici zanedbávali zprávy, hostel a t. díle.
Starost jejich byla, aby nikdo nezemřel bez
zaopatření.

Kdo kněze nijednou nepřál, do toho šli huceti, a přemlouvat
aby se zaopatřili nechal.

Po leccos takový pokus provedla selka Zofie Biskupová č. 40
u Josefa Laca č. 45. v roce 1955.

Za takovou práci, slibuje církev římskou velikou
zásluhu u Boha na světě.

O nedostatečných životních, za doby hnutí J. Laca,
nepřešel se starati Leoovi nikdo. Tmav, to bylo pro
apostolku nekladné. Lacinější jist, zneplodniti člověka
na světě nemohl, přemloucáním.

Jedním nepokojuje jist v naší obci dnes konec.

Byl to boj neújemný. Pokrokového myšlení, a nábožen-
skému fanatismu.

Tento boj v naší obci se stál přes celou dobu první
republiky, až do příchodu armády Hitlerovy.

Konkrétně pojívali si páni vornátech ještě velké
moci, se kterou chrávali pokrovový lid.

Rozděl.

V době císaře Františka I. 1848. – 1916.
odcházeli sedláci i chalupníci na odsunek cíli,
na výminku, dovršivše 50 let, věku svého.

Dnes ze socialismu, se prací starým lidem
přidává.

Já jsem se ženou k práci f. č. sám. Káme prospolu
130 let věku svého
a před nás mohou MNV. ke včinu výkonu, více
vyrobí zemědělských produktů, a více dodáti.

Kdo nedává bez ohledu ani starým lidem pokoj, budí
na vše věky, i se svým přístupem, se všech
starých lidí proklesy.

V sobotu 6. VII. 55. jezdil defraudovaný řečník Oldřich Šípek, Pohláš,
mužnictvím koní, z Lhoty u Věníkova nahoru s brčkou.
Zapuštěný měl 3. koně! Celou cestu koně bicískem bil.
Do hospody před kolou. Na brčce seděl Šípek, a
ožnály invalidus Adolf Ondřej č. 105. z Luboměře.

Lidé na poli pracující se jízdu viděli.
Bylo jím těch koní štít.

Pojeli do Luboměře k hospodě, a koni stálí hladem
u hospody až do noci. Odáceli se pořád z hladu
na příč silnice k odjezdu.

Dne 20.VII.1955 v hospodě u Kreliš, vykříčel sedlák
Fr. Léš ř. 15. souseda Ed. Kíka ř. 17. veřejně, že mu
vřejel přes pojmenek s fúzou rona.

Lov Fr. si při volastníci veřejnou cestu
přeš. ř. 1944. že ještě jeho, po které Ed. Kík jel.

Podobným způsobem znemožňoval shladování souda
do pohoršec, obec Fr. Líčov, Fr. Léš, Bezdružice Nečalov ř. 14.
v době 1. republiky čs.

Tak ulikují sedláci ještě cínes, toho množšího.

20.VII.55. zvolení byli v obci první strážníci
a od ohresního NSB. k tomu splněně.
jsou to: Viktor Kébice ř. 3.
Kiv. Léš ř. 28.
Jos. Biskup, 88.

Kromě těch jsou tajné rukojimí: Jos. Grones, 36. (10.)
Fr. Léš, ř. 28.

Pozor na hubce!!!

Proletariát jako hůdka postle.

Rolnickost se rozpracuje.

O pochopu, rádce, moze.

Nemilosrdnou sekerou, a souzením,
zemědělců vedeje předčasně mnoho lidu
do země, bez použití vodíkové bomby.

Cháyže pes chce výjádřit laskavou věrnost
svému pánu, hledá mu slavnostní rukou.

Pociobně libali jako ti psi, chudáče ruce
učinným osobám vrchnostenským, i duchov-
ním, ještě za našu paměti.

Po dobrém uváření, byl chudobný člověk
u vrchnosti jenom psem.

Berezným živočichem zůstal nadále.

Některý generál, který se honosí především vygnanením
na svých prsou s myslí, říká si co nemá.
Slyš proslí lidé všechno na tom něco jiného.

Vidíme z medailí všechny pávati
krev, těch neviných chudáčků, kteří se ku své
slávě po zádech vysplhal.

Nevěřte obecním kronikám. Částečně obec vede
za státní besoldung obecní kroniku.

Kronikářům můžu říct, aby u ohledu práv
obstáli. Štvanou plaví: Kdybychom psali do
kronik pravdu tak, jak se vede ve skutečnosti
mají, tak nás rávřebu.

Chudáci budou ještě dlouho spěli ūliski, sekalíku a nevoli. Kterážde běda se ūliski, říči, něco plodů. Polom ale běda přemoženým! Běda těžkou vprave měhoz poškození lidu povstalo.

Zajímavé bratřové. Ve Štítce jsou 3. bratři Čöčci, všichni říči byli postupně zavřeni, z důvodu protislátní činnosti. Jsou kadeříci v Lázeňích u Karlovy Vary.

Čöček Jan má za jménu Lubomíra Fialovou
22.86.

Dívce i ve školách vychvalovaný sedláček. P. Čewák rychtář v Nitřicích v Lázeňích. Dnes hanobený vesnický bohatec. Jež pýs p. velikostí, a ně s vernickým říčem.

Konečka máme ve Spálově, Josef Somer. Kass sekáček a pátek.

Co chce housek masa, obyčejně jen $\frac{1}{4}$. kg., sami si musí pro maso do Spálova jít.

Tak si musí mnichy chudáci, i starý, z Heltinova nebo z Lubomíře, jít pro to $\frac{1}{4}$ kg. mizerního masa jít až do Spálova.

Po druhém p. Somer masu nedov, kteří si musí přijít sám.

Takové žebřachro, a sekalíku říči říči dnes u nás. ledenec 1955.

Věškaou mizerii, která se nás vladne, zavinuje blokáda moze východem, a západem.

Pánku bucejte, žebřotka říči.

Duben 1955. Některé chudáčci žoldnéři (vijáci) myslí, že přijdou domů, a zdejší měsí sloužití o 12. měsíců dle prota, že mladým ročníkům nedocílí stav vojska.

Páni, kteří si sedí v pohodlných lůžcích, měsí měli silnou ochranu, oholo sebe. Sí! -----

Dne 21. VIII. 1955. Když měla hudební mše svatá, byla v Liboměřicích mše v 8. ráno a $\frac{1}{2}$ 7 hodině. Farář Jakub Svoboda oznamil, že v době též ještě pracoval v neděli dovolenou. Proto ještě mše v 8. v neděli ráno. Kážeje k okes, a konzistorium.

Káboženství se povídá nikomu nebude!

Chudáci zemědělci. Při tom posledním osvobození zhabili svobodce na svých majetkách, a teď se jim káze svátky, a nečeče. Kají se úsměvem bez odpročinku prokoukati. Nečuje ani nečeče. V noci při světlu mlátku.

Však k lidské nadějce kosočik se živí řečí, při rozkosi a jahálce. To ještě nave vykoristování lidu, až má host.

Něco podobného se v nás vlasti ještě nedělo. Nečeče byla u všech vždy neděle. Byl to vždy den odpočinku, ktereho si každý pracující člověk plným pravem využíval.

Anož hladinářové, a zpěvákové, jsou rádi, že v neděli ještě pracovat dovoleno. Dovolené je k i konzistoriu; myslí že tam máme práva, který má koniskou kopyta.

Dokud nebylo zemědělských strojů, kmali v nás zemědělci
mlnou prací povolna, bez kvašu.

Dnes jsou stroje, a lid pracuje o pěknob, ve dne i v noci.

Neděle, ani svátky se již nevídá. Noní na svácení čas. Tuto jízdu po silnici jako žilena, a nikde nic.

V pátek vydáme kráčeli osoby k u Spálovou
pro $\frac{1}{4}$ kg. masa. A toho se nedostává.

Dne 20. VIII. 1955. řel pro maso Jakub Lekář, 45, 65 roků starý.
Takže se ho dostalni masa? On praví dnes ještě hovězí, ale
mazané. Výročné méniv. Nabízíb mi lomu 2 výročné očasy.
To mu kam zůstaly. Kdo sežral maso, ab řeče i očasy.

Jakubé, máš
zatí na důbě.

Dne 22. VIII. 1955. byl jsem ve Vlkové s kanceláří děčinsko-
starobinského projektu.

Klubil jsem s předsedou Fojíkem. Chcel jsem si zjistit
platení na děčinci.

P. Fojík mi řekl, že u rukou měho zemědělce k zjistit
nejde. U J. Z. D. ani.

+
Každý mukomol plati dle výše
przemeků.

Dne 24. VIII. 1955. na den sv. Bartolomeje, přijel na motorce
p. Jahn z Hranic, na hůby. Dovolil nám 10. ryb.

Doba těžka Hitlera, pronášla se vnickým lidem od blech, dincům.

+ Lindavé ještě hospodou navštěvují. Hornícký J. Šejnec, veče
roku na Ostravu. V Lindavě měl 700. Kčs. na měnu. Zdalo se mu to
malos.

Rekápe, že prezidentský před
jeho velmi těžký.

V roce 1945. přihnal se ze zahraničí
slády chlívé osoby do našu vlasti ze západu, a to vý-
chozí, což bylo všechny národy znalo.
Neckali, až je národ zavolal, a proveril.

Do Prahy si sedle, a zavítali po navštěvě
se přichystaných koryb vyzavazali.

Bones se svým komplánem, na to životem doplatil.
Co se v Praze mezi nimi všechno odstěhovalo, to ještě
z pozhlašení nevyslo.

Bones s jedním ministrem se zmínil, a řekl:
To ještě latka.

O prvním pekle s manželskou.

První pekla se obvykle objevuje s manželskou ženou v tom
který manžel hledí s duchem času, jest důvěra rozdělanou,
a manželka důvěru zastala, se shodověkými návyky.

Polo, až se berou osoby i v důvěře výjdelosti
sobě první. Toho si budete pamětovat.

V srpnu 1955. doslova zmával jeho naše republika, onuž
plat vojáků s 30.000. mužů. Nehledává ale, kdo to zorganizoval,
jako koho k ochraně.

Pan farář J. Svoláka učíče Leeboměře laskavost k nim,
že skoro každou neděli jde mše sv. v Leeboměři.

Za faráře Fr. Pekeylo 1899-1915, a faráře Ol. Kyseláka
chtěli obecni o mše sv. faráře prositi, a oni nehněli.
Těkola býval ve Spálově i p. kaplan, konale v Leeboměři
mše sv. jen každou třetí neděli. Slapalo se na pánami
do Spálova.

Včeraž půjdeme do panského domu ve Špalově, když uvidíme
starou chodbu, která byla od robotníků při robotě (mlatoc)
kolikrát proklešta.

V robotních dobách se sedláci několikrát zbourávali
proti své velenosti, ale byly vždy potlačeni, a protestami.

Září, dne 4. neděle. Občané pracují. Ranní vidiči
Jes. Lavorič. č. 101 se synem, s gáčkou. Jede Kubicová č. 50. s dcí.
Lima ří. č. 42 jede na pole po obilí. Klement Kubicová č. 3. ženka.

Pátek dne 8. října 1955. Válek na r. P. Marie.

Letos lidé pracují. Ještě krásný, teplý den.

Lidé mládi, sečouc obilí, a svazují. Ovse někde ještě
stojí. Jare jich máme ještě venku.

V době císaře pána, i v době první republiky
se svátek tento včetnil.

Císař Štále P. Marie někdy procesí, ze všech stran.

Bývalo tam veselo, a lidé jako mánky.

Dnes někdo svátkují, máme dnínu.

Tak jíme zde dílčí svobozením.

Před rokem 1948. předvídali lidé, že bude
snámi gle. Ne, a gle. Ne svoboda, útisk, schalkač, a dnínu
ve dne, v noci, svátek, nesvátek a ještě v neděli neklik.

Kdo nás ke klíče vysvobodí?

Již pomnoha roků, bylo na den Na r. P. Marie
již všechno sklizeno s polí doma.

Letos máme všechno oprázdno.

Na spomech není letos ovoce.

Následkem častých děšek, máme letos zeleného
přimova doshalek.

Obrněním, jež dne 10. řádu 1955, doprovázející radu M/VV
občánům mlátili s močí, aby byly dodávky obilí včas
spoleny.

Co to jde za osoby s té radou, zmíním se později.

Dne 11. IX. Skiala se posel k Skále P. Kaniči. Skialo má 12 m.
Procesí bylo velké. Většinou ti starší lidé, kteří
mají ještě výry, že by hory pěstnali.

Hlavního převáka konal
Kubicev klasic (mšeči.)
Pochyřeřicech t. c. p. v. Jakub Stroboša.
Barhaník t. c. Jan Sima.
U Skály konal kázání kněz z Tříkova.

Hudebnici heáli:

Ze Spálova, Joz. Kek a Ambrož, klarinetы.
Lad. Kral hudebka, a m. Tyl baryton.
Těchta hudebka a kilos Kral hornon.
Fr. Klérka bas, a sečib. Dohnal v. buben.
Al. Klérka m. buben.

Z Lubomíře: Ed. Kek baskréclorka,
Rud. Kek hudebka,
M. Kochář hudebka.

Den byl leichy teplý, a pod mráčnem

leichy hudebníků u Skály nebylo. Včer tam
lancovacíků nebyla.

Lidé mluví všeobecně, že komunismus si měli mechanici
Němeči a Angličané pro sebe. U nich se zrodil.

Roseli ho mezi slovanským národem, kdež lidi hrají hry.

Karel byl německý Žid. Zezjedouval se v Londýně.

Engels byl anglikán. / Židovský geschäft / nic jiného.

Bylo by mnoho co psát. Kávále 64. roky včas, sváho.

Polo chub k písma odpadává. Tráv mláv.

Dnes se jíž medivím, že starí lidé chodili na besedy, vysedávali po celých dnech na besediách, vyprávěli různé příhody, a nic nezapomali. Dnes ještě, neuměl, a když psali, uměl, nezdálo se, že pekou vrtli.

Teď mě pracující lidé dopisovali na veřejnost, nic nezapomali; ačkoliv prodelevají ty nejdůležitější křize lidského života.

Pro veřejnost psí ti důstojníci pracující, kteří
nemají s hlasbě obecného lidu ani potěchy.

Dni pro lid ke včerá dle svého cílení, zinak vše pěknoucí, a sem tam, nestydě se použili i přury. Tak to všem k čemu plavé.

Dohled si tělesně pracující lidé nemohou sami, dokud
žískají méně conným materiélem, a ohromy moderního
světa. O tomu všem ještě zapomíbá důstojník metělání.
Ryšetli, během života si osmali, a množí karbaníti.

Na vlastních lhotě poznání, musí přijít
svým rozumem každý sám.

"Jinak nás očají housenky v záma kost."

Dnes ještě doba myšlení, uvádění, vřímaní.

Verejně nadávali nic neprosíje, když se chybne jenom sám
na udiči.

Dne 28. IX.

Námečně dnes sv. Václava. Byvalý svátek jenom
zpomínáme. Dnes mít svátku máme práci - práci a práci
míserně zaplacenou. Někdo se má z našeho naděláni
i dnes dobré. Nevíme na ně správnou adresu.
V době císaře pánovna Františka Josefa I. se svátek sv. Václ.
se nás nevětil. Svetili si ho Šepci v lechách.

V nás se Václav zapracoval všechny válkem
v době I. rep. československé, a to ne hned až za
několik let. Ažž v. k. kněžstvo vidělo, že republi-
ce upozornil, a Rakouska říše dýchali meče, meče,
ohlasili tedy sv. Václava svátkem. Tak ohlašil s kněžstvem
ve Spálově p. farář Platýz Kyselák na den sv. Václava
kannu mší sv. a hrobou. Faráři uprostřed slova,
a svátek sv. Václava jme světili, až do příchodu
armády Hitlerovy.

Bojujeme proti žádání. Verk, ^{je}
že lepší ještě bojovatí za mír ve válce s pravou
prací, než donucovací dřinou, do vysílení.

Nemůžeme nověděti jakým spôsobem na Slovensko
zaútočit, pozdeji mezi ně komuni-
mus.

Přeli na všechno shroje, a naděláci se vedle jinoci
více, jak dříve bed shroje; to ještě šílené lidé.

Slovenský žid ještě dnes lichým monárem slovenských národů.

Teoričtí chudaci se chápou, že město dřívějších rozhoušených kapitalistů, ovládají nám neznámou společností která si vymohla to, že poskytuje všecky různy, ve skutečnosti jednoho pylonu.

Po udržení tohoto chodu, vydávají si dobré placené apoštolský klerici po mají dobré.

O, co se v naší republice od roku 1948 dělá, mohlo by být jenom pod záštitou některé volnosti. To jest když na ochranu Ruska.

Za breamby dostaneme ^{za 100kg.} 23 Kč. v dnu své kamží je musíme zaplatit.

Chudaci v městech, musí za 100kg. dát 60-70 Kč.

Vážíme se, kdo ten cenový rozdíl akruje?

Do Opavova do koletu každý den na můj sv. chodí z Luboměře muze jedna osoba. Jestli slatař panna Karla Černová č. 53.

Nicemladěných přijíma, dnešní socialistické klidné. Dnešní hledání staré hospodářky, že se proti novotám tak brání, a že necházejí pastile ženskou hroudu země do společného užívání, která jiní již stejně možnosti na rukách nadělala.

Blaze žije v blátě, a kampotách kon, když nemá prolechy o tom, že se i jinak lepe žít dá.

Krajní gomedelci chlebí byli páni, nikoliv čeleďní. Čeleďní muzeli ale své těžké pronásýjici osud, postalečí smásali. Nikdo so jich nezastal. Vyrobodila je doba, a na úrovně ostatních gomedelců je povysila.

Kam dnes ještě osoby v naší obci, kde sloužily za čeleďní u sedláčků mnoha roků. Bojuje se ale vyučovat, a vytvářet, aby sedláčky neuvazili. Kohli by se mohli při formance.

Jesli si dnes obecny, telosne pracujici lid sticeje
na opalne životni pomery, tak viny nese ten ubohy
lid sam.

Tak vina lhu v duševni gastralosti, a neomalosti jisteho
světa děje.

Na vesnicich rajiye žebřák p Žebřáku, aniž by s tom
věděl, že někdo má z toho radost a prožítek.

Neprijde-li vesnický lid v duševnem
vzdělání s duchem časue, bude vždy něštastní mezi
šťastným. Potom mu nezbude nic, kdež se
společnosti na to slibované nebe.

Kdy obecného, telosne pracujicího lidec, mají všechno v rukou
Vydávají ze sebe domě ohromou silu telosu, ale
jejich možky zůstavají v hlavách novým.

Války přestanou, až žebrota pojme války chlivé osoby,
a tmej na ně všechno žaloci.

Nebrjme se kanónem, a kulometem, ale duševně
gastralých chudáků.

To jsou mé zkušenosti z první světové války
1914 - 1918.

Oblepovací výchova telosne pracujicího lidev nebyla
jenom u nás, ale ve všech pokrovových státech.
Co nezakonil lisk, zatímilo knastov.

Tak bloedil lid ve všech brána, aniž by mu kdo
porovnil. Kdo se světu udělali pokusit, byl jedno-
duše uloven, a lidec rozkleven.

Dobrý klar
Mafur

Uváděník na rok 1946.

V tomto roce, pojmal člověk by hlačné chaly, které neměl nikdy dospět. Tentokrát se mnozí z nich, německého majetku tak nežrali, že si nechali z toho zdechli.

Některé stojí dnes smutně u vrat své hřebi, a ráději by se vydlel ve své staré chalci, ze které se na cizí majetek vyřítili.

Byl to rok zhoušlý, lišských charakterů, ve 20. století.

Říjen 1955. Hosi, kteří po vojně odsloužili přišli domů. Ti, kteří byli v letech na počátku, vysvávají, že tam jaro oves ještě na poli. Inho rodu neobdelaných, a pcháčů na nich, na může vypadat.

Něco májí všechno obdelané, až po hranici.

Tudor v národní schupejí zemědělce ohledně každého m. zemědělské půdy. Tak se u nás hypostarí.

Na hraničních nechájí se naši lidé kvale nastěhovati, poněvadž se bojí, vpadou Němců do Švédsko.

Jde, co se dnes u nás budejí, má všechno prozatím slámoní základy.

Kapitalismus, který utrpěl od komunismu porážku, nevymřel, a hledí dospalosti své epohy. Sestavuje plán, mřížku splatili jen porážkou.

D. 31. X.

Reklamují předs. MNV. U. Oceněn je u nás kupují lidé málo
umělá hnijiva. Skladisko ve Špalově ještě plné.

V naší obci jsou lidé takoví, praví:
jsou to větřníci Okti letí, a praví, já to jíž jaksik
vydržím, a potom abysi to věrnou, a tak pole
úplně vyučujejí.

K. N. V. se jíž všechnak nebude s níz slatati.

Objednali jíme vajno, a lidé si ho neodebrali.
K. N. V. na to doplácí.

V sedlicích si rozumí hospodáři jinak.
Tam si odberou všechno, a kupují hnijiva ještě
od jiných obcí. Tak mi na koncičku mluvil,
za půlomnosti třp. Šimy č. 25, a tajemníka
Josefa Biskupa č. 88.

Dostaneme přídeľ uhlí, černeho. Po 2q. tý, když mají
předpis od d. vepř. maser.

Dále osoby, ženské přes 60 roků, a mužci 65.

Tajemník to napsal na východce. Tak jak je to?

Oceněn: U nás si sedláci pacholky nedrží. Odhalíkuji
to s vesnickým lidem!

Svatek Všech svatých. Ranní, o večer hubář měl svatá. Dne 1. 11.

Skoro ráno, kde jistě spali, houbil na dědinec Al. Kochář ř. 96., aby si každý odbral umělá hnojiva ve Spálové.

Jos. Čech č. 1. jel s knárovi hned ke Spálovu, vodle č. 50.

Vzpomínám, jak v době i. rep. čs.

ubocili skoro všechni občané, na Edolfa Ondřeje č. 58. který jednou mlátil na zkušený maricínský svátek

Zdalek se, že mu chalupní lidovci rozhazují.

Plavni glori na něho byla, že byl sociálním demokratem, a z jímské církve vystoupen.

Dnes pracuje ve svatce, i lidovci, a nikdo ani neblesne.

Upřímně v době jsem ale všechni vobci sedlákům pod pantoflem.

V době i. republiky měli moji lidé od sedláků v nájmu role, ze kterých platili nájem, a na zavolení konali různé práce k tomu najevu.

Dnes mají sedláci role doma, psacholki, aní dívček nemají. Konají chudobným různou formanku (jakou do mlýna, pro chlév, odvoz dobytka, a t. dálé) za tyto formanky jim přináší chudobci kvůnky občílak.

Tak se to tohoto klope. Sedláci drží opary, a my makáme rukama.

Dne 1. 11. 55. Rekl. Alois Jahn ze Spálovu, u okres. plnomocnika v hanceláři ve Vlkově, před kanceláří Stoklasrovou č. 55. řek: Spálov a Luboměř chce zbohatnout, všechno prodali jen na volno, prosláb nic.

Výminkář/ sedlák / Josef Šustek č. 2, ačkoliv
přežil jen 80 let, zabyl se do dnešního dne,
chytaním krtků s motýkou, na loukách
kde bylo stavení "greenleuč".

Tento zábavěl již prováděl v době Československé.

Zde kult honičkou se Šustek zabývá, věděl
dobře i vachní skárnisku ve Spálově
Harbich, poněvadž ho několikrátka na
silnici spatřil, že silnice viděl.

Jedenkrát se silnici skárnisku
Harbich na louku k Šustkovi, který právě
s motýkou na krtku číhal.

Přišel k Šustkovi a řekl:

No pane Šustek, kolik krtků jste již tak
asi s touto motýkou chytil?

Šustek odpověděl pochlebně, že 50, pane

stáříměstce!

Stáříměstce: No to stačí. Dále 50 Kč prokuty.

Krtků ještě zákonnou chráněn.

Šustek se lekl, zůstal jako
zavěšený. Jak se potom domluvili novin.

Šustek byl jedno období starostce
obce 1907 - 1909, a nevěděl, že krtci se nesmí
hubiti.

Přeslav milost'. Kádov domácnost dostala kupříli
brochu uhlí českého.

Dne 7. XI. 55. Domluoval v horodě u Krále řík. Léšť. 28,
Grenovi, že on ho vymal do Reichu na práci.

Spálov ještě bez čebnické. Poslední jménem Starý,
odesel do Vítkova.

Dnes nemusí malíř na vesnicích plakati nad
svým dělnictvím, že musí přijmout k své nejpravidelnější
práci proti, že jsem chudobně.
Dnes nadaní školáci jsou podporováni státem,
a každý muže na státní podporu sloučivosti,
jen když má k tomu vlohy, a plně se učí.

Dnes nemusí chudobní lidé
čekat na den Silvestra, až si sedlečci pro
děti na službu přijedou, a ve chlévech je
ubytují.

Dne 20. XI. 55. Vzpoměli jme ve Spálově, v sále Kina
zemřelého p. učitele Vilibalda Ševčíka.

Od jeho smrti uplynulo 40 let. Dohil se 50 let.

Pamatují si dobrě, když můj otec
vysnával, jak si s ním Ševčík zájmenoval
když šli spolejednou ze Spálova.

Ševčík řekl: Vý jste předce něco více
než já. Otec praví: Jak to? On říkal:
Vý jste pvec, a já jenom Ševčík.

Zhorší pronásledování neviného lidu
v naší vlasti.

Získnouci se pohanské, a přijmouci
křesťanství.

Získnouci se hejtskou, a přijmouci
paperženství.

Získnouci se luteránky, a přijmouci
římsko-katolický.

Získnouci se majetkové svobody,
a přijmouci
komunistický socialismus.

Co se objeví dál?

Z každého převratu běží bez ohledu,
neuspěcháři.

Kdo chce poroučeti druhým, musí nejdříve
sám uměti rozkazy plnit, a poslouchati.

Ovlády chlivé osoby, nebylo ve státě ještě
polik?

Synkové vysokých úředníků, výroce do
uhelných dolů neslyší.

Pilky cirkulárky, pochvamozdily v naší obci již
mnoho lidí.

Dne 19. XI. 55. uřízl si půl ukaracíčka Emil Kleda č. 91.
při řešení dřeva, doma ve dvore.

Dokud nebylo sečkovic, uřízvali
si muřci prsty kovářem, při řešení sečky
na stolici. Tak si uřízel též půl ukaracíčku
při řešení sečky můj syn Slávek Lánský
na gruntu č. 30!

Vzpomínám na pracovní dobu ve skále
v Jakubčovicích, ráno od 5 h. do 7 večer

Později s úpravou od 6. do 6. h.
Pop. 1910 nastal 8. hod. pauze, ale což
na plat, když ve skálech jakubčovských
nastaly 2 pauzy: od 4 ráno do 12. hod.
a od 1. do 9 hodin.

Tak byl uřízen dělnický lid.

Znepokojovali shodně ráno celou
rodinu.

Dělník v Luboměři byl nucen vstáti
o 1/2 3. hod. aby dorazil na 4. hod. do
Jakubčovic.

U kolik hodin uřízvali ráno kapitalisté?
Na to nezmíne žáden mousí.

Dne 17. XI. 55. byl v horodě u Kralíků č. 22. oznamen fotografi z Vítkova u kterého se měli mechat fotografovatí všichni občané a občanky v obci bydlice.

Totočky se požádaly pro nové občanské průkary kteří se budou vydávat.

Staré průkary (červené) jíme si obstarali za peněžné výlohy v r. 1950. na dobu 10. let.
Uplynulo ani ně 5. let, a již zase se starali o nové.

Lidé požádají sarkujejí, že něco takového se v době císaře pánev, u nás nedělo.

Když sledujeme jeho hokej v průběhu války ktere vodil Adolf Hitler svého kumpány, tak to nebylo nijiného, nové spinavy světový Čechoslovák, a už se hrozí nebezpečí naše lidstvo, dle budoucnosti, až se střední východ se začne.

Znal jsem již mnoho lidu v naší obci kteří odcestli již na věčnost. Knor z nich prodělali takovou životní pouť.

Do školy 8. let chodili, ale jednoho, pismenka pro budoucí pokolení nepřinesli.

Dokud býval v obci ve zvyku vždy mít besedy s lidem, dodržoval se mezi lidem jisté pravidlo, jak lidé se dříve měli, a jak žili.

Dnes rozsvá lidové vyučování jenom diktačí, a to až do smrti.

Dne 25. XI. 55.

Byl jsem u hr. Biskupa v č. 18 nad kaplou na Klementově.

Kteri jiným řekl: Uzprominám jako bývalý radní, na výborové schůze v Luboměři.

Jednalo se o davu na Krále (Váška) č. 62. Král obecní noční hledku. Předal mu nechlelé, no tak mu ohčili listonoskovi, aby ho přistav prospoula.

Neměl potom za těch páv krajcův proje v noci, ani včer. Kromě všem byl to starý již člověk, a chedák.

Dne 29. XI. 55 v úterý po poledni přišel na mne v panském lese hajný

Emenál, když jsem byl na mukou, a očípal jsem halezi.

D. 30. XI. 55. Štír, listopad již odesel. Zima byla dosti měná. Ti lidi, kteří nemají lesa, vykoupí lidiny jako první. Dřeva není ke koupení, a uhlí tak rázné, že nemá nechová. Hajní hnízdiště v lesích.

Starí lidé lezou i včerá, jinou proti perince.

Clóyz jsem byl chlapcem, chodival k nám z panských dvorů, hajný král Jan, nabízel palivové dřeva. Nemajetní lesiště dostali kupiti palivo kolik chlébů. Uhlí v Luboměři ještě nekupovali. Uhlí bylo dobré, černé. Dobré hojelo a dalo žáv. Tak bylo v době panování císaře Františka.

Druhá věc, jest to sušování lidu (zemědělců) s loukou mecenou, předepsanou dodávkou masa, a obilí.

Třetí jest nejistka peněz.

Nikdo nemůže říci, že u všechny halí udeří cenu do budoucna, jakou má dnes.

Tím jme byli v krátké době již několikráté zklamáni.

Přáce ještě dospí, pracovní chomouty jsou k mání
i pro lidstva věk 60-70 letí, a to byla každému pasuje.
Což ale například, když finančně nemají hodnotné
budoucnosti.

Do takových příjemců jiné byli osvobození v roce 1945.

De lisku se nacházíme všeji, ale jen někdo!

Věnický lid tiskí, a mlčí, jak ta spousta od května
selala, na české brázce.

Na okresních výborech se personál jenom hemže.
Za 10.000 Kčs. projedou jen benzínem kočné, za úředními
výkony.

Kudování liskev, obzvláště novin.

Tisk jakoby člověk s jednou rukou po tváři hladil,
Skutečnost ale ještě, že ta ruka druhá, slahuje s člověka
hůlkou, bez milosti.

Čdo přítom kříčí, sám se křikem provaruje že ještě
proti socialismu až je, bývá laren, a zneskodněn
za můžení, a donucovací práci.

Kříč listopad propaguje u nás i na vesnicích
přálešví se sovětským vrarem.

Ano, s prvním slovenským národnem vymáváme
přálešví, ale jen s těmi lidmi kříč byli po
narodení na kříč svatém, jakov my.

3. XI. 55. Jakub Ševč. č. 45. vysvětuje: lístky, gisk z posledních divadel
které hráli div. ochotnice z naší obce, se nevrátil. Peníze nemí
nichde. Proto nechce dnes již žádat, divadlo hráti.

Zeruda přiřekl, že peníze se daly hudebníkům
na moty, aby mohli koupiti nové báseňní kuse.

Její jako hudebník, s níčem neví. A když

Nahříbitové máme pomníků, a hrobář se s nimi natahá
a odstavuje je k máníci.

Lepe by bylo, kdyby uprostřed hřibového skály hlavní
velký kříž, a hrob bez pomníku. Když hrob své
často. Klouzají pohřební knihy do které by se napsalo
pod křížem cílem jest kdo pohřben.

Bylo by možno zjistit i za chouhou dobu,
kde kdo pohřben jest.

Nahroun se drahých kamenů, někdy rok tam stojí,
a zase se odhodí.

Aloisie Biskupová č. 88, rozená Klerlová č. 45, zbožná
katolická, narodena v r. 1844, věru v pláně viděnu.

č. 2. XI. 55. vysvětuje u Jakuba Ševč. č. 45. toto:
Když měl zemřít Edes Kral č. 5. tak roby viděli
obě dvě, večer okolo oken, chodili dva černé mužské.

Klementka Kubičce roba Dolfína, když nemohla doma
na č. 3. zemřít. Tam byl býval večer šromot v síní,
škopky jí byly hrkotaly, a krevál, jako kdyby se čerke
speskili. Ona pravila, že nemá v tom stavěné
pokoje zemřít, aby hec odnesli k malce na č. 60.

Přání jí vyhovělo, a tam v klidu zemřela.

Když jíme již tak u této věci, slíšu napsati, co se
stalo v březnu v roce 1943. v jirbešovce, nroč. 51.

Taž žena jménem Aněžka má nad postelí
na stěně visetí obrazek skleněný sv. Aněžky.

Před smrkí syna Karla, znicchho nic, obrazek
se stěny spadl na podlahu, a nerozbil se.

Žena to spojurovala, a velmi se tomu
divila. Vrátal obrazek, a zase ho zavěsila.

To potvrdzují jí pisatel.

Dne 7. v 55. Na obci vyhoubeno, kde nemá ještě vybrano uhlí, ab již ho ihned
v Jakubčovicích odebere. — Tak to dnes u nás vypadá.

Teď honem hledajte furnana na odvoz uhlí. Proste, a během
za dřívější republ., měli jíme shlať uhlí ve Spálové.

Lékame, že si budeme musetí pro uhlí zajetí až na Hradčany.

Jak si umí p.k. více, otcí věřici přivábili.

Zvěřením je do kostela svolá. Přebírá na sluch.
Vkrčíce do kostela, udečov kříž
svěcenou vodou.

Přebírá na hmat.

Věřici vidí rohy svatých
a nashozeného kněze.

Přebírá na rucek.

Rozcvičí se varhanu

" " na sluch.

Rozčadí se hadiclo,

" " na čech.

Slovo kněze při kázání

proplete chudáčkovi rozem.

Pobírá měl, a má, sv. otec bydlíce v Římě,
ve svém ovcinci zařízeno!

Někdy se dnes směje z vernického lidu, že chodí na
poulní místa.

Lidé věřící, odmítnutí sice poulních míst česeců
prošli, a česecovu útěchu.

Zato ale nechrdili na okresní úřady, pane
phonomeniku výkupu, prosili o prošlení
zabijáčky, svého vepře, pro svou domácí obživu.

To ještě protioná provádělo okresního
města jíž prosili o své.

V paměti lidu zůstane phonomenik kudra
ve Větrově. Před kterým ženské plakaly.

Po něm p. Herník - ? a Křestové.

Neviděl nikdo hrzný meč, nad svou hlavou viset
na pavučině?

Dne 14. XII. 1955. vyprávěl mi vymírkář Josef Pádér
nač. d. 17, toto:

Nesky nemůžu ti sdělati s kou chodobci děval co
chceš, ale prvéky dyž měli od sedláka pachlování
polo, tož sedlák zavolal, a pachleru mosku
nechal všecko slít, a ležet, a mosku jí
sedlákovi děval.

Za první republiky sa pachler 70-80 Kč
z měrice, a den k měřici děval.

Chuap den, a dyž říká roba, tož dva dni.

Opravenská selka hospodářice jako vdova
sama, a hospodářice dobře. Postavují u
stodóu, kolné, sedmicku spravují, a ešče
měnuji peněz.

Ono to bylo tak: leví Padeček měnuje pro pachlo-
vaný. S pachlem zapuští u dáně, a ešče ji
potéz osňauje, na domácím díle jí poděvali
práci pachlerů.

Krom toho jí roby poskaly chábí, naděvaly jí
provisecu, pomohli jí vymočit, a dnes naděval.
Tož to řek.

Včil ten muadý nemůže přijít furt. Kole si
vracej dom, děval si mosí lám.

Padeček pachanty židib nebude.

Tédy to svysály, tož mu role laky nechaly.
Panice tam býj sčídeca za dívku, kdy on jí řek
takové řek.

Dále vypovídá J. Tardov: Když katarsivav
sobě domáka u lesa v úřinu

role spachlování. Nesky je tam madaří les.

Torž byl tenkala ve zdejší také u Bamíkov sečí.

Sečí od 4. hod. ráno, do 1. hodiny, bez snídani.

Přesčí tenkrát dom, a praví, aby bylo
nekadryk kousek role ke kiepšeniu, že by si peníze
vypočíce, aby nemosev ohociť, role by kiepju.

To bylo ještě tenkrát, že slarcha Richla Šešku č. 2. (Bamíkov.)

Za leho, co je včel na výmínce, seč jenouc Deníku každý
také za pachl.

Tenčekov furt, že mu dnes někdo snídani, hradní
zub byl jako pes. Dochází až 11. hodin, když mu dnes
Bamík v kapse ihnečku, bez chleba.

Zabijace tenkrát prase.

Tos tak děvali prvéky sedláci skýma chudobněšina.

Včel sotva všecko převrátilo.

Pránes si kiepju samovar, a praví, že když žebroku
už nebudete chodit' prosím na sečení.

Samovar mu vzali hedesik do J.Z.D., tož je ze sly
holový.

Leví Karol zháňau dýchky větříkova tmbíře oteho
pozemku. Výčíkau mi, že to slojí na jeho pozemku.

Nechtej mu dovol' přistavjal ani kousek kolne
za stodociš. Tmbíř mu uhnědly dýchky, ale
to včel má, a co má? Tak se časy mohou!!!

Nájemnice rolé na velkém Padělku
zdrobeč. č. 36.

Váňa I. rep. čs:	(od lesa počínaje)
Královská Lhota	44.
Biskup Fr.	73.
Tyblerka	85.
Haublíkova	54.
Biskup Tomáš	88.
Městská Lhota	32.
Tomáš Joz.	97.
Kubice Franz	60.
Fanda Fr.	21.
ml. Levová	16
Kar. Venclová	27.

Pachýři, čili nájemnice, na Královem, č. 43, domácím
dile:

Tom. Biskup 88.

Demel Kateř. 67.

Na Padělku:

Fr. Ondřej č. 70. (Pachýřník.)

M. Šlepar, 66.

Faidenka 86.

Vavř. Kicál 62.

Zerulká 35.

Haublíká 54.

Nájemníci na Padélku gruntu č. 2.

Václav Hansbaur	, ř. 25.
Franz Kubicz	, ř. 60.
Andreas Biskup	, ř. 31.
Dolfof Ondřej	, ř. 58.
Karel Demeš	, ř. 67.
Moris Stepanov	, ř. 66.
Biskup kroář	, ř. 73.
Rudolf Kik	, ř. 98.
Vondrák	, ř. 27.

Potom se nedivme, že bohatší Bohatou,
a chudobnejší chudobnou.

V dnešní době, když pracují mu chudáčkové
nic jiného než byly, než na život a na smrt,
se pustili do boje proti čáblem, který obchází
člověka jako les, růouce, aby ho úplně vykořistil.

Se všemi na vesnicích byli zničeni kapitalisté,
již v Československé.

Nerozchoval se nám nikde snímek, jak důkladně
měří sávovský misk, svým základníkem, na nový obuv.

Proč se tak málo v naší obci rodi děti, s černýma očima?

Zájmeno pro senátoru probosťi, a kanoniků, a výběc
pro výšich kněžích v Čes.-republike, před rokem 1948.

V roce 1914. za mě aktívnu vojenské služby v Olomouci,
ženil se od našeho 54. p. pluku poručíka Gottfried.
Bral si velkoobchodníku dceru, p. Körnerku na dol.
našestí.

Poručík se neměl ozývit schudobnou dívčou. Každá
musela mít většinou 20.000 korun.

Nadporučík nevěsta 10.000 kor.

Jinak nebylo dle slov ženitce dělostrojníku oné hodnosti
povoleno, se ženit. Předem musela být rodina zaregistrována.

Nás lidé těkají nese to, když slyší pojed v rozhlasu, a v novi-
nách, děkování ruskému národu za naše osvobození,
a my je se musíme od ruského národu učili.

Já se ale nad tím výběc nerozčileji neboť vím,
co by to byl pro nás za škodatál, kdyby se psalo, že
první rokový český národ, byl vyrobzen od Němců,
zaostalejším národem, od východu.

Proned 10.55.

Ještě dnes vzpomínají starí lidé pouť na
sr. Hostýn. Před 60 roky, vodil proceri z Luboměře na
Hostýn, Krmovský hostinský č. 14.

Když přivedl muhůly zpět do kostela v Luboměři, tak
dělal karavu. Kaval slova: Kdož ví, zdejší se za rok
zpět zde uhlídáme. . . .

Všechni lečení pracující jsou poprohaněni k větším
výkonům, a větším výnosům.

Jen páni faráři si konají svou službu
klidně po stánu, s dobrým výnosem bez riziky.
Běda ale, kdyby věřící zhádali nebe, a řekalo
jím na krk ženom to žhavé peklo.

Hari, murci, kleci modelali válku světovou, 1914.-1918.
neraci o ně mluví. Nic si větší průspech nevybojovali.
Bojovali za zajmy našich sňlávnických nepřátele.
Trpeli 4 roky hlad a zimu. Načasovali své těla, až jin
o nich kulka vlně.

Chudák škůdce chudobíka. Výkrocíchovale se všecky v zemci.
Knoži konali mile čištojníkům. Ponášeli jím žháčilo
a celou sakrápič, až se ohýbali. Sami byli hladem.

Vojenská šlechta, stráňala vojaky nepřítele.
Většího nepřítele pro vojaka nebylo, jakž oni.
Tato válka byla dobrou žholcov pro mužské. Jen se hochu
do věci zamyslí, a uvažovali. Ne jenom karbanili.

Každou venuci i řečku, jižne od Koskova, mládež v neděli
odpoledne, na návštěvu dětí my, hulala. Děvily se, a my
harmosce, a barebanu plesala.

Děvňinky měly rhy nabaveny červenou barvou. Lice běz,
ale lice měly přehýbeny bílou moučkou, aby ta červená
tolik nepřekvapila. To jsem tam na venicích pozoroval již
v roce 1916.

U nás se to dívčata vši naučily od dívčat rustických.

Rhy si běz již nabavují. Kdo se kdy používají naše
dívčata, překrývají, nepraktikují kalhoty.

Jou hráci, na ty jejich vysoké vysoké předele, ktere se
v kalhotech krámo, až do ohromnosti vymají.

Co se stalo. Když včeli skupiny správe komunistů
do své moci, kdy nemohli vymohuli z rukou všech my
vše zákonodátky a nepřebole.

Nemohli to udělati proto, protože neměli dostatek
kvalifikovaných sil.

Když nepřátelé komunistů viděli, že kom. se u moci
udrží, obrátili kabát, a vmačkali se celou mocí ně

Tedy moji komunisté měli sebou tolik
havěti, že je ani rádne nepoznají, a noví si s nimi
ani rády. Jejich nepočítovou pravou, odolávání
jen nevinný, lebky, vesnický zemědělský lid.

V Žáranicích, i na Chrášťákovském, chodí lidé ve velkém počtu
do kostela. Proč to? Vrátili němame již tolik lidu zbojněho!
Jedou tam o ten proleční pokus. Hledí se Bohu, aby je
od komunistického režimu osvobodili ráčil.

Z toho důvodu chodí dnes mnoho lidu do kostela.

Sečlaci dolního konce Luboměře (Velké Štampy) poukárovali již po mnoha roků na sečlaka Josefa Kála č. 43, jenž opravňoval podnik. Kála houlo užitku těžko snášel.

V prosinci r. 1955, dal se Kála na členstvo komunistům.

Není tomu mnoho roků, když najemníci poli si na Kála stěžovali, že jím vypověděl role, a nenechal je prohlásit své role ani vysleti. To jest pékný komunista.

Některí zemědělci mají plánované pramice. Na podzim doladí svou selata za 12 Kč za 1 kg. nechájí někomu prodali. Lékají své buďto ve váze okolo 20kg. a cena 18 Kč.

Tak tomu bylo i v roce 1955 na 1956. Po vinotrichy bylo v obci těžkých selat do 20kg. ale 1 kg. po 18 Kč. Kdo to má ale kupovat. Tenvchudák se má nechat násobit vyhřeštění.

Rajítelé selal si splyn dodávky masa selatama, a své veřejné prodají na volno. Tak bohatnou kuláci. Zde vidno, že na výšinu jízadlo nejsou komunisté, mybrž starí agrárníci, kteří pracují do měsce kům zámožnějším.

Tentýž vyhrujejí kuláci, jestli jím nebude selata otebrána (čili, jestli jím je ti chudaci nezaplatí) zj. nebudou své chovatci. Tak si povídají dnes za komunistického režimu ti vyhřeštěvalci lidu.

Stáme zde neširované osoby v obci, které všindlem si vymohli sociální podporu. Pracují ale lepe než mohý zdvat. Podporu za neschopnost k práci berou. Hlavně z podporu ještě někomu nedali, aby jím někdo pomohl pracovat.

Všechno si udělají sami.

Před lidmi když stojí z těžkavcůchají, množí opusťti vnitřní dřekotávku svého těla.

Proč to nově vyhlebané pštrosi. Ondřej Ferd č. 82. chalupník

~~Joséf Kála č. 43. sečlák.~~

Sedláčk Josef Kralc. 43., ve věku 48 let. Dostal se po
důchod. Starobní povolení si neplatil. Tedy jí se to
neplatil, aby důchod obdržel.

Odtého ještě jí se ujímá nemocen na astma.

Dceru má ve Vlkově na Šumavě, a dva syny doma k práci.

V letech starých komodářů, nemůže zapomět na svobodu
zemědělců, v době císaře Františka Josefa I.; až do r. 1914.
Nemůže ale zapomenouti, že pět let rokem 1914, bylo s naší
monarchií již zahájené často.

Lidu nubývalo, a honorování práce nebylo. Tedy jakýžto
zadník poslal jsem k nejlepšemu.

Ukončil jsem zadníkou jízdu v září, abych na zimu někde
práci sehnal, a práce nebylo.

V roce 1913. byl jsem tomu rád, že jsem byl na jaře u
svobodu odveden, že můjdu na vojnu, a nebedu muset
žebřati o práci. Takové byly proměny. Ano ho dělníku
odjíždělo do Ameriky.

Mnozí šli na práci do uhelnicích dolů do Německa, ať dale

Sedláčci byli v ledeničce právny. Když jsem
obřivu, čeledinu ke mně dostal, že podle krajců.

Chudobní lidé je poničili o housek společné role
do nejméně, aby si mohli nasadit parády bombou na
obřivu. To chodil sedláček chudobku kontrolovat zdalek
role dobré hnoje.

Sedláčkovi se chudobk rezvěčel, když mu dal čeledinu,
a malou čeledinu když chodila ještě prvníkrát.

Sedláček byl též rád, když chudobk si koupil
od obce z vyrušeného rybníka blato, a vyskal ho
na sprachkování od sedláčka řečk. Zamilostil za toto
dobrečinu, se někdy u mury i stalo, že sedláček chudobkovi
ženou někdy i housek k lantci vyvedl.

Leden, 1956.

Sedlákům se již zdálo, že chudobné manželství nemá
pravivo na děti, že nemají k tomu co dělati. Oni je mohou
mít četné rodiny, mají grunty, ze kterých se daří
po případě i něco oddělit. Tak se všechny měly.

Natolik ale sedláci nepřistál, že většina
chudoba v obci ještě rozvětrána ze selských grunty.

Tolik selských dětí hnízdí chudobou
to všechno nejlepší dnes, 4. j. r. 1955.

Cpou se mezi dělníky všemístojně, a dojedoují se prvností,
a lepší práce.

Zde vidno, že neužívá na grunte, ani jedno četné
proholení. Vyhnoje se z grunty jako kukačky,
do plísčich hnízd. Chudecům aby jim dělali
místa, a jim uhybali.

K tomu všemu chudobu v obci pronásleduje, a ubírájí
je některá města.

Chudeců v obci (dělnici) nemají v sobě taklik
důvěrné síly, aby všechno na takovou řešení
dložili se jíž vickoucí v obci, poukázali.

Toho času, chudeců komunisté, mají
radost z toho, když do jejich sítě se vzloučil
sedlák, který též vykoušel pachýře.
Když neměl nikdy slovo dělník komunista, tak ho
bude ani myši stary kecák.

A těhle, sedlák Josef Karel Hrochýšový, nový chudec
byl povolen na plese jednou dne 21. I. 56.
Jeho synové byli doma, a manžela a chudeců
vesele plesal. První roky od placení na své chod
lid odrážel, a sami neplatil. Tedy všechno doplatil
a bere. Neužívá takový grunt, mladého chlapa
který má zelenou ženu, syny k praci, a dcery?

Na plese
ani mohou
na své
překázenou
nedokončit.

Občané mají k rádu s moudrostí.

Uzpravidlou římského říši, když v době čs. republiky čs. bývalého obecního domku č. 79. na náročku sedél, a fajnečku si proklouřoval. Ženou měl dobré kuchařku. Sloužila v mládí kuchářkou na řád. Uměla vařit chutnou, vonnou jídla. Když se minojetoucí krajalici u něho v jídbě tak voní, že byla od říše odvražována. U nás voní ta bejda. Nemohu ani nikomu říci, jak mi ta voda z té vodárny s žálicíkem říklejší.

Když v době první čs. republiky založena byla v naší obci dělnická roč. demokracie, že dostavili se jednotce i 3. členové organizace, na schůzi obecního výboru, do kancláře p. starosty na č. 15.

Přišli tam co posluchači: Adolf Ředíček č. 58.

Ignác Kubice č. 3.

Franť. Léšť č. 6.

Tom ukráceli, že počer si vědomie práv občanských.

Po roce 1918. první čs. státní vlajka vzlála na významné dny oslav, při usudlosti č. 3., čili u roč. demokracie.

Aby hudebnici jíme u vlajky zahráli.

Chudobnou manželku Martincu Koský tak to dojalo, že nemohla dala 10 Kč.

Obecní úřad vlajku ještě neměl.

Tolik pojme měli naši lidé v obci o naši vlasti, a už by bylo naši nové čs. republike.

Vinu měli na všem případem.

Před 34 roky, zemřel na č. 101. muij ohýc Josef Šustek.
Před svou smrtí plíbil Josefu Královi č. 100., že mu
přijde po smrti jistě pověděti, jak se mu vede.

Josef Král, po smrti Šustka, zvědavě
čekal s jakou len Šustek přijde - čekal týden, nic;
čekal měsíc, nic; čekal rok, nic.

Takéž jsem se Krále ani držitále, zdaleka dal muij
slyje o sobě jiz věděti -

Král praví: Doposud se zprávou nepříšel, možná, že
ani jiz nepřijde.

Dle všeho, oni tam musejí být na krátko dráni,
proto nemůže odtiéb. ~

Maisie Kubicová, žena Frankiška Kubice č. 50. v Leboměři
privila oženěm Karlu Štokovi, který si slízoral že
se ve škole nadíče, toto: Lopak je po takové kuri,
když denně 2. vejce snese, dívčich sama sežere.

Frankišek Štěpánč. 66. řekl při světové úvaze toto:
Adamu Františku má velký grunt. Ká všechno dost,
ale mravného na větě říčce nic nesněd.

✓ Král Josef zemřel, bez Šustkova vzkazu. Kustala
po něm vdova Leopoldynová. Při setkání, když se jí příšel
nebožík jí něco povědět? Ona na to: Ještě ani slova.
Táto na to: Tak oni jsou oba jermaci. Jak slyje Šustek,
tak on. Nechocí se zprávou jeden, ani druhý.
Už se člověk nemůže spolehnouti na žádného.
Leopoldynová na to: Hloupak vůj jaké to tam snímá je.

29. I. Byl jsem v hornodějvickém kúlu č. 22. Byla neděle. Bylo tam několik mužských zdečinů, velmi moc bez nášho rozhledu světového. Jíž ale ještě jsem poznal, že nic nečlov, a nebo jenom velmi málo, a tomu nechápu.

Debata byla o rozšířování se jeho učení. alkoholik Adolf Činčík č. 105 praví: já zeistanu jíž při tom, přičemž jsem. Já malo: Bylo by tě škoda, udělal by si v římské díru.

Bylo kona chodbě ve škole v Luboměři, konj. srp. 1938 v provincii, měli jsme volili budlo jas, nebo ne.

Franz Simc z č. 42. klejí mezi žony Němkyni z Klokočovka, měl na chodbě mezi voliči slovo. Hlasitě kvíval:

Lidé se rozmyšlají koho mají volit.

Volit mosíme koho hdo nás chce.

Snad nebudou volit koho, hdo měs nechce.

Dyž nás chce Hitler, tak volit Hitlera.

29. I. V hornodějvickém ozval se při debatě rozmíbradlo František Simc č. 25: obchodník koník, krevami a vším možným. Řekl: více ješt prota, aby člověk nežil jako hovada. Kdyby ně víry, žili bychom jako hovada.

Já jsem na to neodpověděl. Kysel jsem si holo: Ej pýchlápikev. Více měs, a kolik jí již použil lžiny ve prospěch svéj. — daleko není k hovadu.

Nebyla kotysi víry, a lidé žili s hovadama jako lidi. Dnes lidé více mějí, a některé mají k hovadům na dosah ruky, a hovada se jich boje.

Nelidsky s nimi zacházejí, více ale mají.

Leden. 1956. Na drahachy nejde mluvit, kde rodiny pobírají poctovou.

Později měli návštěvníkům projisténi, započali na to nadávat nejprve li věků mladé rolnici.

Většina z nich projisténi neplatili. Uváděli, že to ještě pro ty malé zemědělce. Oni jenom nedostanou, ani nic nechlejí. Na druhé žádají platky nebo ušovou.

Některí počítají s platky, a druhé od placení odrážejí.

Když ale postupem času se vidělo, že li, kteří si platili, poctovou obdrželi, kteří započali některí platky, a nebo některé placení dopláceli.

Tecí ale, některí z těch velkých, kteří neplatili, a jiné od placení odrážejí, kteří se ke žlabu, stoplaci členů, a chléjí ze žlabu (na který nadávali) žháří.

Chléjí žháří ihned. Nečekají až do výroky na 65 roky.

Chléjí žháří to, co ti malé do koryta naleli. Aby uspěly docičit, započít mazgárovat, že jsou nerchomí k radici.

Při těchto mazgárních nemocích, žravou, a nescipnou. Využívají chudáky, kteří se jich bojí.

Knozí mají plán takový: Své nelské děti, děti na jirády, a quint s polnostmi dělají na občelovení chudákům.

Kuláci pěkně bráli sociálnu poctovou, od 45 roky.

Ti malé, aby na ně díleli do úplného vysílení.

Ti mocní to ale nevidí. Vonou kdejak v počátku.

Huj shyc Josef Šustek z č. 101. (důvě celost 29) o kleem
jem se jiz dříve zmínil, byl 16 let v Americe. Byl jiz
broche jak se říká, osklílený.

Jednou seděl v hospodě u zbojního Tomáše Klečky č. 22.

Byli společně s dobrým kamarádem skoro stejných starů.

Rozdíl byl mezi nimi ten, že Tomáš Klečka byl dobrý
katolík, pomáhal mužům všichni svatí,
a viděl až do nebe.

Šustek k nebi občas se prodeval a neviděl tam nic.

Hospodařil s fricem; když společně vyfurmánilo měli.

Jednou při rozprávce v hospodě, praví
Šustek k Klečovi toto: Ty si zbojník a hledí, zkousme
to. Jai dám na volek kopenecku knoflík. Naložilo
na zadním 3 řepy, nebo zele.

Ty násadí také 3 řepy, nebo zele' bez knoflíku. Ale už když
řepy si klekní, a modlí se už k svému furt.

Jai se modlit nebude, a budem vidět, když
urostle ta řepa, lebo to zele' větší.

Jakou odprávou zabudel na to zbojník Klečka, nevím.

Lidé nejsou spokojeni s liskem. Pořád se píše jenom v práci.
Přirovnávám to k silnici, na které všechni jedeři jen
v jedné kolejí. Tím se silnice jenom krouží.

1956.

Nao drobne, stare zemedelce dolouku do hrobu, starý, silný
zemědelské prace.

Ve žně odpročívam půj sečené obilí, a hledím smutně na svou manu
hrabici. Sem tam seberu, nebo hledám v pokosu vypadly
kořenec. Kulinum ho aby cizel zastříčen. Tech sám
prochýbeje.

Nejhůře ještě s tím skladem obilí na pycho. Žena nemůže
snop vyváhnout. Jenom nucen hledat po vodce s hákem,
zvítězit na pycho, a vytahovatli mopy provazem sám.

Řekne se: Žaložte si j.z.D. budele na tom
lepce. Tu, ni v zapomínam na slova Kuklova, řekl: Chceš
li vejti do kralovství nebeského, vermi kříž svůj a následuj
mne! — Dobře dobré, ale schází nám všemohoucnost.

Ti mladí, kteří se narodili po bouřích, dávají
nám různé rady, ale cíceť se bouchnou později.

Dne 7.I.56. zima, studený vítr. V posledné je přihnal, zimou
skřehly kominický mistř Otec. Táře se: Malecov vyměňat? —
Podivka bily zápisník a řádkou k u podepsání že zde byl.

Jel novom: S tím zápisníkem Vás řeč oblérují! On na to:
Nedá se nic dělat, to ještě ta vymožnost.

Zima ještě, a zápisník nosí v ruce. Do kapsy ho nemůže dát, —
jak by vypadal?

Duch Elviny Heichlové z č. 62. ve Spálově, volný ještě
pročíz u Osvětimi mezi lidem o pomolu.

Zdroj
říj 1997

Jak jsem slyšel vrhačka jedna spolu věznou ženskou v Osvětimi
že Elvina ji řekla že vinou ještě jeden Němc. Neníkdo jmenoval.

V době Reichova příjezdu na č. 62. (bude dcerou Elviny Heichlové)
ženich Gross. Rodina Heichlové se musela z budovy vystěhovat.
Provinciál kam ženichovi. Někdo uniforma Št. Byl Němcem.
Božka Karelová, která chodila k Elvíně Heichlové na bředu
byla od Grossa napomenutá slovy: Nechci tě k Heichlové
dát, slyšel, nebo vyletíš kominom' jako ona.

Po příchozích pár letech zmíny v r. 1945.
nikdo Grossa nezahlival. Nový pětasedmdesátý Otto Šíšlek
dal Grossovi dobré vynálezení v obci, v tom se Gross udržel.

Obchodník Šíšlek Otto, a obchod Elviny, byly vyd
zařazeny obchodu, mohli sobě.

Znicením Elviny Heichlové, rozené z židovského rodu Adlerové,
se Šustkovi oddělili. Lidi ale nezapomínají, a poučují.

Cosik miří o tom, mluví k Rud. Švancer, Ody-

Jeden mužský, bydlící ve Spálově, znásilnil za Reichova
v Odeřích dívčici, a ukončil zomírce. Nikdo to
nevěděl nevymazal; si by padl. Dnes díleč chlapci.

T-k

Uzpomínáním Fr. Líšov z č. 23. Když mu bylo asi 14 let
odešel na službu do Kyšic. Byl mladší školáci, jeho
kamarádi byli jimi zvedaví jak se v tom Kyšicové měli.
Jednou přišel domů. Byl na něho hleděli jako vyjevování
jak byl zbitičený, a mohly křivé, kolonama do sebe.

Stejnou věc, že se má zde.

Nám ostatním, kteří od sliby odpadla.

Pozor na výstřelu! Kdo staré drobné zomědilec siene
předčasne do hrobů, starý zaostalý systém zomědilecké práce,
při dnešním prokroku. U hradice při sečení vysílení pláče,
a při výřené obili nemůžeme vyzvánovat, smopobili na rjavo.

Lochlapec, vidival jsem na horním konci chodily staré lidé
s mole v polecme dionis. Když uslyšeli zvoniki polecme,
mučec obnášíli hlevy. Anoži poklekli na místě, a modlili
se Anděl Páne.

Dolani zvonili neslyší, neobnáří, nepohlebmou, ani se
nemodlí. Proto mají velmi daleko od nebe.

1956.

8. II. Terezie Homýrová č. 52. vynávídala u nás: Ti starí povídávali, že hdež nesou
pánum děvčá, dostaly naříkane býkorem.

Páde (rodiče školních dětí) si meri sebou slávu, že
jejich děti nic neumí. Učitel se vymlewil, že příčina ješt
e, že rodiče používají mnoho alkoholu.

Tímto všechno vrškerou funkci v obci ohlašují občané
učitelovi. Tím se p. učiteli lichotivě zavděčuje, za zákry-
vají tím svou duševní ubohost.

Děti jsou pro pr. alkoholiky těžko chápavé. Ale p. učitel,
zřízený jako předseda náv. výboru, když v Luboměři
2. hospody, které se využívají za státní peníze.

Kromě toho, modlava se alkohol v jednotě. Tedy ti páni
chtějí, aby lid blml, tím lehceji se ovládá!

Vánoční balíky na objednávku, vše o tom?

Starý Lev z č. 15. konkrétky řekl: slupodolský užív
enom za ten rum věc, ež daje za ten cestý balík.

Schůze občanů v Šenkovicích, hostince č. 22 u Kacíků.

den 9. II. 1956.

Přítomni schůzce byli: 2, 3, 4, 7, 14, 15, 17, 18, 22, 25, 26, 27, 28, 33, 38, 50, 51, 53, 71, 74, 80, 82, 86, 88, 93, 99, 102, 103, 104;

Schůzka konala předsedkyně Oplen. Krajský člen NV. Vojtěchovice nepřijel. Hlavní bylo přičtení neplnění dodávek v r. 1953, 1954. Obecní rada měla již rozhodnutí, že ONV. má jiné ty dluhy dodávek pomíjivé. Záleží ale kde na těchto dluzech, jak se v tom vyjádří.

MOR učala tyto otázky k uvedení dodávky v dluhu:

1. Sedláček Josef Čížek č. 2; nedostatek pracovních sil, mnoho pastvin a méně kválitní písky. Výměnkař. Dluží mleko a vepřové maso.

Doprovodná: Společně požadky měl předchůdce možnost si srovnat. Trajnil na plékach pachyře jeho roli. Jest to činem vyminkou, když si něi práci hocoura ještě novýfáhl. Nedělá jíž leta Pařenice. Naproti mu dělali na zavolání pachyři, a potom jeho děti. Chudobci řemeslnici, pracovali do úplného vysílení. Sedláčíků nedělá jíž tak sluchomice. Výrobni, dodávejí na číslo č. 2, když veš po mnoho pokolení vykoustoval.

2. Karel Lév č. 19. nedostatek pracovních sil, spalné zastavale chlevy. Obna u psal správných prozemků. Dluží vepiové maso, a mléko.

Poznámka: Tam se jenom křestovalo koním, a pili se likvy. Na stavbu se nemyslelo, ačkoliv tam byli i nové, vodcové, větší a všechny schopní.

Za Reichu seděli všichni jako kulákové doma.

Ti drobní museli vzdíjet, jak starí, tak mladí, do žádání výměry, do panského lesa na práci. Trvalo to 6. let.

Lév K. též odebíral roli v rachce, říká Tátoříček č. 26.

Stanislav Bařtůňák, sázel na chudobu, při prvn. ob. prozemků.

3. Josef Otones č. 36. nedostatek pracovních sil, spalné budovy.

Dluží mléko, maso.

Poznámka: Syna poslal do kanceláře na ONV, a chudáci mu mají proměňátki. V době Reichu využil chudáci poslední skypku chleba z ruky lím, že jím výrobcům pro rachkorané pole. Kél pohrál, že dložit svou jinou nájem, chudáci nabídou maně vlastních. Václavský to ještě v době ohrožení, kdy nám Hitler bočil nad hlavou knítkou.

Dnes, kdy mu povinně přestali chudáci důl, nemůže plnit dociáky. Dělejte za něho vy drobni.

Sedlák Josef Káčík č. 43; dluží mléko, a maso. Stalek jíž upadá. Když jíž počítadlníci prozemky.

Poznámka: neobalec: ve chlévě květ. - - - - ja, a klimont.

Dceře má v kanci. v dlužství ve Vlkově. Dva perkolky má doma.

Prozemky to využil chudobě jako č. 36. aby svéj živnosti uplatnil, dal se ke komunismu.

4. Tř. Lev č. 6. dluží malickost.
5. Tř. Lev č. 15, dluží brambory, měl je vymočeny.
6. Naglova Nový Dvůr; sama, a kopecovité prozemky.
7. Šimona František. č. 94. dluží město.
8. Šimona Vavřín, č. 114. dluží obilí, a maso. Létní rodina.
9. Jaroslav Kral č. 100. nemůže ho dát, ponávadž tam bývá
jistě Leop. Kralova.

Ostatní člen chudobky z Hlavnova: Gammara Fr.;
Tolpinky, a Filipovi dvě usedlosti.

Někdo ani slova nato neřekl. Který si své jen myslí.

Orval se jenom starý vyhořelshovatel stále Ferdinand. Ondřej č. 82.
který řekl: No pravda, že ho momohou dát například
Soběk sedláček, ten se nedělá na vým, a ještě pomáhá
druhým formanhou.

Karel Lev č. 27. se orval, pravil: Ve Vlkově nám odpustíte to
co máme dodane. By jme hradiči masem obilí, a nemáme
to do dnes vyřené. Kdybych tel žabil, tak to nechorolí.

Jan, Levovi: Jai Vám prozradím. Děrle ní kam do Vlkova
do koncelače sehnout, oni tam sice
potřebují.

Poč. Lev neřekl: Nasčicilshov v Luboměři skalo má s jinou
ponize, a ještě méně, neaučilo holík, aby jim to tam mohli kopat.

Stolním dělem se dava zevinu, že se špatně větří, používání v podobinách mnoha alkoholu. Tím se ohání nás p. r. říká Gréni.

Náč plaká stál, v Luboměři dve hospody².

Vydíjejte se to proto, aby byly nadále plození blbeci?

Dovídáme se z j. Z. D. že orby při živocimé mávou bohatou.

Při rozhánějou chudáky.

Čeleď u nečlensků, neměla za prohlížení dobytka skořnice.

To musela čeleď konati v noci, ve všech nováčků, od nov. roku až do odevandrování.

Dnes ještě mace živocimá placená, pro všechny dobytka nestojí společný krevín, složí, vedený dobytek i s mlékem, v selkých chlevesích, a necháci ve chlevesech pracuje.

Chudák, když nového krevího do selkého chleva zvede, ještě od té chvíle úplný žebřík.

Staré přátelství. V době I. republiky čs. 1918-38.

viděvali jme ve Špálově po rameni mší svaté, staré selké přátelství. Když započali lidé z kostela vycházetí započal na buben, bubeník Lévi uč. 61. bubnovatí. Bubnoval tak dlouho, až dosel na kopeček sedlák Ignác Šťálek. Potom započal hlasitý rámec nařízení.

Pota kostelním kopečkem zaběhli starí komunádi sedláci pod jehož před kellerovým sklepem.

Byli to: Tomáš Šponiac, Tylej Ton, Říká Pehr, a Káliu Andrej. Otevřeli kabáty, a vytáhly své fajinky, které měli v kostele pod kabátkama.

Vytáhli z kapsy kočičáky s tabákem, a započali opatřit fajvky. Jeden druhého horkil tabákem rukou: jen mám tabák lepší, napi si a mojeho.

Chvílkou pospolitě pufali, prodebatovali, a pomalu se rozčeli. To se opakovalo každou neděli po rameni mší svaté.

J toto záslu. Kde jsou oni? na věčnosti!

Chudobné dívčé z Luboměří.

Bыло chudobné dívčé, narodilo se z chudobné matky plouřicé na Heltinové.

Když vyrostla, matka ji bývala zeměla. Pro vlastku projivila své malce tím, že ji koupila na hrob kramsu pamětní černou desku, muškurovou, za své, třice vydělané, pochivé peníze.

Namluvil si toto dívčé selsma. Utkával ji, aby přišla do Kamenicku k muzice. Dívčé se sebrallo a dostavilo se do Kamenicku k muzice. Když přišlo do sále, tak viděl, že ten jeji, který je k žádavě prozval, sedí za stolem s jinou. Hlouček ze sálu odtála, říkala návštěvě bydličí místo až do Úder. Onemocněla, a brzy nato v nemocnici v Úderech zomíela.

Vzpomínají Te v údolí!!!

Dívčé druhé, z Luboměří.

Chudobné dívčátko, odebralo se po výjile školy, do Německa k redláku na službu.

One slevobně se rády kouvala na hody, aby mohla přijít k muzice se pobavit, muzi ne známe.

Pred hodami si chystala již oblek, malá, žehlila, aby byla u muziky tak čistá, a uhlídala jako dívčáka ostatní. Rozdíl byl ten, že byla jen chudobná.

Přijďouce do Luboměří má hody, rodiče měli z dcerky radost, že ještě spouštěná, a slavně obléčena.

Když se dcerka odebrala pro poslání k muzice, měla matka za to, že bude do tance velená.

Něž se dcerka k muzice odebrala, nejdříve se do zrcadla podívala, zdejší malá obličej, a vlasy v průčelku.

Vraťte jí matka sekni porovnala, a cípek u šátku
jí potáhl.

Děvčec bylo jako ze školky. Do sálu půšla, do předu
se mohla cítit. V první řadě stály ty selské, chalupnické
a ty nejlepší konečnice.

Postavila se dle stavu svého. Kuzikanti hvalí kousek,
dva, tři, selské byly hneda v hole, a na tu chuderku
již nedoslo.

Výpluze sálu ven, a dívala se někam do procházečky
zdejší městečnosti v pořádku. Žádou vodu nesla, jen
říkáck odtu kružku již bylo hochu všechni. To by ale nevadilo,
ale ten stav, chudobná!

Vrátila se do sálu, a opět ji nikdo z mladíků k tančení
nevzal. Ale co, stála tam novičková ještě jedna. Kuzikar
zapročela hnada, chytily se spolu, a kleskysk kousek
spolu si užily.

Potom odešla domů k včetně, a matka se hneda tančala
zdejší hochmě tančovala, ona matku potěšila, a řekla
jí tančovala.

Včetně k mužice již nesla. Pila domů, no své služebné
místo.

Tak tomu bývalo u nás v době křesťanů licu v obci,
sedlák — čeleďník.

Dopsal jsem tento sestří, a nukl mne měj duch k tomu,
abych prokračoval s novoum sestří dálé.

Jsem proto, abych dokázal, že jsem žil, a myslil.
Chci zachytit běh doby, alespoň v naší obci, aby neuvěřili všechno kteří zapomněli, jak se to stalo u nás v minulosti. Chci tímto psaním dokázat, že jsem chodil když do školy, a že každá pánová učitelka nebyla úplně matka. Z jeho mohu, a nabídnu uchytit se i jednotku senátoru na skále, kde ještě velmi málo ploché půdy.

Rikají mnou, nemáme čas u kteří
človéka k u psaní. Kdyby ale mnou z takových využili
ten čas, ve kterém karbaní, vysečávají v hospodě něj
zaostale výpravění, a kouření; věnovali se čelbě, uvare, a
a jinmu, bylo by to prospěšnější než jenom psat ně,
ale pro celou obec, i pro budoucí pokolení.

Nevzdělaným jednolivci v obci,
kterí celou obec.

Silou ducha, jest sila budoucnosti, a pokroku.
Sila telemia není nic jiného, než středověká hanba
nirke lidí lidí, a důsledek zaostale ubohosti.

To jsou mé nároky.

V Luboměři, dne 21. února 1956.

Karel Šík,
č. 51. pod mezou.